

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1022

DE ADERLATING VAN DEN SPEKKONING

fr. 1.50

De lasteraar tuimelde eenige malen als een aangeschoten haas om en om.

NIEUWE SERIE

De aderlating van den Spekkoning

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

REGINALD PUNCH WIL VOORUIT KOMEN.

Een van de fraaiste huizen van de Cromwellstreet wordt bewoond door Lord William Aberdeen, den bekenden Londenschen filantroop.

Het huis zelf is niet groot en dat is maar goed ook, want het bediendenpersoneel van Zijn Lordschap is zeer klein — hij kan volstaan met een oude huishoudster, een kamerbediende van Franschen oorsprong, met spierwit haar, Gaston geheeten, en een kok, die echter 's avonds reeds weder vertrekt.

De huishoudster heeft verder nog de beschikking over een werkmeid — en dat is al.

Dat kleine personeel is er aan gewend, dat de gewoonten van Zijn Lordschap zeer ongeregeld zijn.

Het is volstrekt niet verwonderlijk, als hij des nachts niet thuis komt, of pas zeer laat, tegen drie of vier uur, en niemand vindt het verbazingwekkend, als Lord Aberdeen om tien uur in den morgen eensklaps naar Parijs, naar

Moskou of zelfs naar Tokio vertrekt, zonder dat daarvan nog een uur geleden sprake was.

Hij is van een grilligen aard en daarmee houden de oude huishoudster en Gaston rekening.

Zij hebben overigens een voortreffelijken meester aan hem, dien zij op de handen dragen en datzelfde kan gezegd worden van Charles Brand, den jongen vriend van Zijne Lordschap, wiens taak het is de eindelooze lijsten bij te houden, waarop de namen genoteerd staan van al degenen, die op een of andere wijze, in geld, of in moreelen steun hulp ontvangen van den algemeenen bekenden weldoener.

Achter het huis strekt zich een groote tuin uit, zeker zeer groot voor deze buurt en waarin de garage en het tuinhuis gemakkelijk een plaats kunnen vinden.

Lord Aberdeen is een groot plantenliefhebber en men kan hem vaak in zijn tuin bezig zien met allerlei tuinbouwkundige werkzaamheden.

Het was omstreeks half drie in den middag,

en Lord Aberdeen was met zijn vriend Charles Brand in zijn werkkamer gezeten, een ruim, tot arbeid noodend vertrek, waarvan de beide vensters op den tuin uitzagen.

Zijne Lordschap zat voor zijn schrijftafel en bestudeerde met groote aandacht een stuk papier, waarop een aantal namen voorkwam, en dat Charles hem zoeven ter hand had gesteld.

Er bestond een groote tegenstelling tusschen de beide mannen.

Lord Aberdeen was omstreeks vijftig jaar oud, rijzig, met aan de slapen lichtgrijzend haar, een energiek geteekend gelaat, met doordringende grijze oogen, breed van schouders en smal van heupen — het type van den uitstekend getrainden sportman.

Charles Brand daarentegen was klein en sierlijk gebouwd, ofschoon ook zijn uiterlijk wees op een geregelde beoefening van verscheidene takken van sport.

Hij had lichtblond haar, een rond gelaat, zachtblozende wangen en schitterende blauwe oogen — en toch had hij volstrekt niets verwijfd over zich, ofschoon er ontegenzeggelijk iets vrouwelijks in zijn vrolijk gelaat lag.

De beide heeren hadden zich dadelijk na de lunch naar het werkvertrek begeven, omdat zij, in verband met een vrij langdurige reis van Lord Aberdeen een weinig ten achter waren geraakt.

Juist had Zijne Lordschap de lijst ten einde gelezen, terwijl hij nu en dan een gebrom van goedkeuring liet hooren, toen er geklopt werd en de oude Gaston binnen kwam.

„Ik vraag u versooning, Mylord, wanneer ik u stoor — daar is een heer, die u wenscht te spreken.”

„Een werkelijke heer, Gaston, of iemand, die er als een heer uitziet?” vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij de lijst neerlegde.

De oude kamerbediende haalde verlegen de schouders op en zeide:

„Ik weet het niet juist, Mylord — hij kwam in ieder geval in een heel groote auto aanrijden, met twee man op den voorsten zetel.”

Zijne Lordschap haalde eenigszins ongeduldig de schouders op en vroeg:

„Hoe is de naam van den man met de auto en de twee bedieningsmenschappen?”

„Hier is zijn kaartje, Mylord!”

En Gaston stak zijn meester een verbazend groot visitekaartje toe, waarop deze las: „Reginald Punch, Maida Vale 93.”

„Nooit van gehoord!” bromde hij voor zich heen.

„Ik wel!” zeide Charles Brand zachtjes.

Hij boog zich over naar Lord Aberdeen en vervolgde fluisterend:

„Hij staat op het nieuwe lijstje.”

„Dat verandert de geheele zaak!” kwam Lord Aberdeen, na het hooren van de geheimzinnige woorden, die voor hem echter zeer gewoon schenen te zijn.

Hij wendde zich naar Gaston en vervolgde: „Zeg meneer Punch, dat ik aanstonds bij hem kom. Je hebt hem zeker in de ontvangkamer gelaten?”

„Ja Mylord, daar zit hij en bekijkt uw schilderijen. Hij vindt ze niet erg mooi — de lijsten zijn zoo smal, zegt hij!”

„O, is het in dien tijd!” hernam Lord Aberdeen en hij en Charles Brand bleven weer alleen.

Toen de voetstappen van Gaston geheel waren weggestorven, zeide Charles op zachten toon:

„Ik zeide al, dat ik den man op je lijstje geplaatst heb. Ik ken hem een weinig — hij is buitengewoon rijk.”

„Hoe is hij dat geworden?”

„Voornamelijk met legerleveranties. Hij is spekslager, om het maar ronduit te zeggen! Hij heeft ontzaggelijk groote leveranties aan het leger gedaan, ook aan het buitenland en dat heeft hem er in eenige jaren bovenop geholpen!”

„Dan is het dus wel waarschijnlijk, dat ik niet alleen met den man te doen zal krijgen als Lord Aberdeen, maar ook als Sir Raffles!”

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd en stond nu op om het vertrek te verlaten.

„Ik ben benieuwd wat hij van je wenscht!” zeide Charles Brand.

„Ik zal het je aanstonds komen vertellen, Charles, dat belooft ik je. Maar waarom zou je eigenlijk niet dadelijk medegaan? Je bent immers mijn vriend en medewerker!”

„Dat is waar ook! Zoo kan ik je de moeite besparen om mij het gesprek later mede te deelen!” hernam Charles.

De beide vrienden verlieten nu het vertrek en zooals de oudste der beide mannen daar door de gangen van zijn huis liep, zou men zeker geen oogenblik hebben kunnen vermoeden, dat hij inderdaad de lang gezochte gentleman-inbreker was, Sir Raffles in eigen persoon, de grootste vijand van Scotland Yard en meer in het bijzonder van Phileas Baxter en van James Sullivan, respectievelijk hoofdinspecteur en detective.

Na eenige gangen te zijn doorgelopen en een trap te zijn afgedaald, staken de beide vrienden

de vestibule van het huis door en traden de ontvangkamer binnen.

Daar troffen zij een man aan, die als weinige anderen het stempel van zijn voormalig beroep op zijn gelaat droeg.

Hij was groot, zwaar, rood en glanzend.

Zijn wangen hingen in dikke plooiën op zijn halsboord neer, als van een bulldog, en zijn kleine oogjes verdwenen bijna onder de lagen spek.

Als de heer Punch al wenkbrauwen had, dan zag men dat toch bijna niet, daar ze van zeer lichte kleur waren, evenals zijn hoofdhaar, dat als varkensborstels omhoog stond.

Hij droeg een lichtgrijs wandelcostuum, met een wit piqué vest, waarop een dikke gouden horlogeketting bengelde en de dikke vingers schitterden van juweelen ringen.

De bezoeker was op dit oogenblik bezig met het bestudeeren van een prachtige Rubens, een oorspronkelijk stuk, dat Raffles heel wat geld had gekost.

Hij wendde zich om, trad den heer des huizes met een joviaal gebaar tegemoet en stak hem zijn hand toe, breed als de vin van een walrus.

Raffles raakte de vingertoppen even aan, wees den bezoeker een stoel en zeide :

„Ik zie dat gij mijn schilderijen bekijkt, mijnheer Punch en ik hoop, dat ze in uw smaak vallen !”

„Ja, ja, dat gaat vrijwel, Mylord !”

Hij wees op den Rubens en vervolgde :

„Ik heb ook zoo'n ding — een huilende vrouw met een kind aan haar schoot maar dat is veel grooter — en ook niet zoo oud ! Maar anders respect hoor ! Werkelijk een mooi stukkie. Maar de lijst kon wel eens een beetje nieuw verguldsel velen — als u bij gelegenheid eens bij mij komt, dan zal ik u naar een kamer brengen, die vol hangt met schilderijen — en allemaal olieverf, Mylord !”

„Ik hoop het waar te nemen, mijnheer,” zeide Raffles glimlachend. „En zoudt gij nu zoo goed willen zijn mij het doel van uw bezoek mede te deelen ?”

„Dat zullen we hebben, Mylord !” zeide Punch, terwijl hij zich voorzichtig op een stoel plaatste, die niétemin verdacht kraakte onder zijn gewicht.

Hij haalde een sigarenkoker van echt krokodillenleder te voorschijn opende ze en hield hem Raffles voor.

„Opsteken ?” vroeg hij joviaal.

„Het is heel heel vriendelijk van u, mijnheer Punch, maar ik rook nooit sigaren zoo vroeg in den middag.”

„Dan permitteert u zeker wel, dat ik er zelf den brand insteek ?”

„Ik zou u niet gaarne weerhouden !”

Reginald Punch haalde een gouden sigaren-aanstekertje te voorschijn en een oogenblik later blies hij met blijkbaar welbehagen een dikke rookwolk uit.

„Er gaat toch niets boven echte Havana's van twee shillings het stuk !” zeide hij met een zucht van voldoening. „Vindt u het duur, Mylord ?”

„Dat hangt er aan af, mijnheer Punch. Voor iemand, die verstand heeft van sigaren is het vrij duur en voor iemand, die er niets van weet, is het een vermogen !”

„Haha, goed gezegd ! Hoe vindt u mijn autotje ? Tachtig paards — Rolls Royce — pas uit de fabriek — vijftienhonderd pond !”

„U somt daar haar goede hoedanigheden zoo volledig op, mijnheer Punch, dat ik mijn oordeel wel voor mij kan houden,” zeide Raffles glimlachend. „Ik ken het merk en ik waardeer zijn goede eigenschappen. Alleen — u neemt het mij niet kwalijk — staat die vuurroode kleur mij niet aan !”

„Dacht ik al, dacht ik al,” riep Punch uit, terwijl hij ongeduldig heen en weer schoof, „Al die adellijke heeren hebben altijd wat op de kleur aan te merken — maar wat drommel, anders ziet niemand haar !”

„Dat is waar en dat is een geldige reden !” hernam Raffles. „Maar zoudt gij mij nu niet eens willen zeggen, wat mij eigenlijk de eer van uw bezoek verschaft ?”

„Daar kom ik dadelijk op, Mylord ! Een gek ding — die adellijke heeren hebben altijd haast ! Laat ik dan maar met de deur in huis vallen — ik wil mij laten voorhangen als lid van de Windsor Club !”

Raffles en Charles raadpleegden elkander snel met den blik en daarop antwoordde de eerste :

„Dat is een loffelijk voornemen, mijnheer Punch ! En ik hoop, dat gij er in zult slagen ! Ik kan echter niet goed inzien”

„Ik kom er dadelijk op ! Ik weet, dat het een deftige club is en omdat ik vroeger slager ben geweest — daar geneer ik mij niet voor hoor — nee, om den drommel niet — daarom ben ik bang, dat zij mij misschien zouden weigeren, als ik geen ruggesteuntje had — een ezelbruggetje, zal ik maar zeggen — en aan een affront stel ik mij natuurlijk niet graag bloot, dat begrijpt u wel !”

„Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen !”

antwoordde Raffles, die belang in de zaak begon te stellen.

„Nu ben ik eerst naar den president van uw club gegaan, maar die maakt een lange reis buitenslands en toen was ik natuurlijk op den vice-president aangewezen.”

„Die vice-president ben ik en daarom wilt u op mij een beroep doen, om u als lid van de Windsor Club te doen aannemen.”

„U mag nooit weer raden, Mylord, haha!” riep de bezoeker met een vet lachje uit. „Zoo is het maar net! U heeft den spijker op den kop geslagen. Ik kom bij u om u te vragen, of u niet zoo goed wilt zijn, mij een zetje te geven. Een man van mijn stand moet lid zijn van een fijne Club, heb ik gehoord, anders is hij geen knip voor zijn neus waard!”

„Men heeft u goed ingelicht, mijnheer Punch en als het van mij afhangt, dan zult gij het lidmaatschap van de Windsor Club deelachtig worden! Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat ik de ballotage niet kan beïnvloeden.”

„Wie is dat — die ken ik niet! Zeker een Franschman?”

„Pardon, ik heb mij waarschijnlijk niet duidelijk genoeg uitgedrukt,” hernam Raffles hoffelijk, terwijl Charles zich haastig omwendde, teneinde den lach te verbergen, dien hij voelde opkomen, — „ik bedoelde, dat ik geen invloed kan uitoefenen op de toelating zelve! Gij weet waarschijnlijk, dat over uw aannemen als lid beslist wordt door middel van witte en zwarte kogels, welke de leden in een bus gooien. Maar ik geloof u wel te kunnen toezeggen, dat ik al mijn best zal doen, om de leden gunstig voor uw candidatuur te stemmen.”

„Dat is alles, wat ik van u verlang, Mylord!” riep de voormalige spekslager uit en weer stak hij zijn breede zwemvin uit, waarvan Raffles alleen weer de toppen aanraakte. „Dan wil

u niet langer ophouden — moeder de vrouw — ik wil zeggen, mevrouw Punch — wacht op me, om een rijtoertje te gaan maken. Hoe vindt u mijn livriebedienden?”

„Ze zijn superbe!” antwoordde Raffles.

„Onberispelijk! Zij doet de welgedaanheid van uw vormen volkomen recht wedervaren!”

„Ik heb hier ook een paar aardige ringen, vindt u niet?”

„Ik heb zelden zoo iets schoons gezien!”

„Maar zij kosten ook door mekaar vijftig pond per stuk!”

„Ongelooflijk!”

„Dus u steekt geen sigaartje van mij op?”

„Nee, zelfs al kostten ze drie shillings in plaats van twee, mijnheer Punch.”

„Komt u eens bij mij aanwippen? Heelemaal sang façong — ik houd niet van malle drukte, al zeg ik het zelf! Allemaal heel eenvoudig en sang chenee — een glaasje champagne, een hapje oesters, en voor de rest geen nieuws! U doet maar net of u thuis bent bij ons! Ik houd er van, dat de menschen zich bij mij op hun gemak gevoelen en nu ga ik toch heusch weg, want al is u van adel — ik heb me wel eens laten vertellen, dat u uw boterham toch niet met luilakken verdient! Apropos — zoo tusschen de bedrijven door — ik voel er wel wat voor om Pair te worden — gaat dat moeielijk?”

„Volstrekt niet! Gij hebt niets anders te doen, dan uw land een of anderen voortreffelijken dienst te bewijzen, of anders de intieme vriend te worden van den koning — dat is in sommige gevallen vrijwel hetzelfde!”

„Ik zou er wel een tienduizend pond voor over hebben, Mylord! Jongen, een wapentje zou zoo fijn staan op dat roode paneeltje van mijn autotje. En nu wil ik groeten, Mylord — en u ook, meneer dinges — ik ben uw naam vergeten!”

BATCO DE WERELD COUPONS

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

EERSTE SCHERMUTSELINGEN.

Raffles en Charles zagen, voor het raam staande, hoe de ex-slager over het klinkerpad van den kleinen voortuin naar het hek ging, daar wachtte, tot dit behoorlijk voor hem geopend werd door den lakei, die naast den chauffeur had gezeten, en tenslotte met trotsch gebaar in den prachtigen wagen stapte.

De lakei liep vlug voor den wagen om en nam naast den chauffeur plaats, waarop de auto met luid getoeter wegreed.

Raffles haalde met een afgemeten gebaar een sigaret uit zijn koker, stak ze aan en zeide toen :

„Wij hebben al met eenige parvenu's te maken gehad, die hun ontstaan aan plotselinge invloeden dankten, maar dit is werkelijk een uniek staaltje — de man is bijna net zoo erg als die zonderlinge sinjeur, die absoluut graaf of baron wilde worden, en dien wij in het Noorden van Italië het papieren kasteel hebben aangesmeerd met titel en al.”

„Natuurlijk herinner ik mij dat — die goede Visconti di Bumpseu ! Het was de beste grap, die wij in langen tijd gehad hadden !”

„Welnu, ik geloof, dat deze heer Punch van het zelfde maaksel is. En toch heeft hij iets sympathieks — hij maakt er tenminste geen geheim van, dat hij een zeer onbeschaafd individu is, en hij verloochent zijn afkomst niet. Het verheugt mij om verschillende redenen, dat de man op ons lijstje staat ! Heb je al een onderzoek gedaan naar zijn omstandigheden ?”

„Ik weet alleen maar, dat hij getrouwd is, een dochter heeft, en ook nog een pupil — een meisje van een jaar of twintig, ik geloof, een weesje, de dochter van een neef of zwager, dat nu bij hem in huis woont !”

„Ken je het huis ?”

„Neen, zoover hebben mijn onderzoekingen zich nog niet uitgestrekt !”

„Nu het heeft geen haast, — dat vinden wij later wel.”

„Denk je er werkelijk over, om dien man behulpzaam te zijn bij zijn poging om lid van de Windsor Club te worden ?”

„Waarom niet ? Die club is toch slechts het middel, om des te beter mijn doeleinden te kunnen bereiken ! Om je de waarheid te zeggen, laat het mij volkomen koud, wie er lid van is en of het met de deftigheid een beetje bergaf gaat ! Ik meen mij te herinneren, dat wij in den laatsten tijd leden hebben aangenomen, met wie wij niet gaarne in fijn gezelschap zouden worden gezien — alleen omdat zij zoo bijzonder rijk waren !”

„Dat is zoo — en dat heeft het peil van de Windsor Club zeker niet verhoogd. Dus, als alles goed gaat, zullen wij den heer Reginald Punch binnenkort als nieuw lid mogen verwelkomen !”

„Nu mijn welkomstgroet zal niet bijzonder geestdriftig zijn,” kwam Raffles schouderophalend. „Het verheugt mij alleen, dat ik hem daardoor des te beter in het oog kan houden.”

„Daar valt mij iets in — zouden wij met hem de truc met het „Papieren huis” niet eens kunnen herhalen ?”

„Neen — dat zou veel te gevaarlijk zijn ! Vergeet niet, dat indertijd de Italiaansche zoowel als de Engelsche en ook de Fransche bladen vol hebben gestaan over die zaak. Het zou niet zijn aan te raden, zoiets nogmaals te probeeren, met zuik een korte tusschenpoos ! Neen — als onze vriend van adel wil worden, en nog wel van Engelschen adel — dan moet hij maar een ander in den arm nemen ! Ik ben niet van zins, mij daar moeite voor te geven, trouwens, hij zal wel weinig kans hebben ! Dat was iets anders met Thomas Lipton, thans Sir Lipton, die ook maar een eenvoudig thee-handelaar was — maar het groote voorrecht had, dat hij een persoonlijke vriend van koning Edward was ! Het is den koning trouwens kwalijk genoeg genomen, dat hij „een thee-

mannetje", zooals men hem verachtelijk noemde in de hoogste kringen, in den adelstand heeft verheven. Ik weet ook niet, of die Lipton zich zoo verdienstelijk jegens de natie heeft gemaakt — of het moest zijn, dat hij werkelijk tamelijk goede thee verkocht!"

„Zullen wij nu maar eens voortgaan met ons lijstje? Die man heeft ons erg opgehouden!"

„Ik ben tot je dienst!"

Een oogenblik later waren de beide vrienden weder gebogen over de lijst met namen van hulpbehoevenden en luisterde de gentleman-inbreker vol aandacht naar de uiteenzettingen van Charles die al die personen zelf bezocht had, ten einde zich door eigen aanschouwing te overtuigen, of zij werkelijk steun verdienden.

Nadat zij ruim twee uren gewerkt hadden, en Raffles een aantal adressen had overgenomen van het lijstje, kleedden de vrienden zich voor het diner, dat zij dien dag in het CarltonHotel zouden gebruiken om daarna het Criterion te bezoeken, waar een geheel nieuw programma zou gaan.

Het was bij zessen, toen de groote, blauw gelakte auto voor de deur stilhield, bestuurd door James Henderson, een man van reusachtigen lichaamsbouw, en die door zijn ongehoorde kracht reeds menigmaal van groot nut was geweest bij vele gevaarlijke avonturen van zijn meester.

Een half uur later stond de auto stil voor het weelderige hotel, en de vrienden traden de prachtige eetzaal binnen.

Het was er reeds tamelijk druk bezet, maar de gediensstige kellner bracht hen naar een tafeltje, niet ver van het podium, waarop het kleine orkestje had plaats genomen, dat tafelmuziek zou maken.

Raffles liet zijn bliken even rond waren en vestigde ze toen met een uitdrukking van schrik op een kleine groep personen, die niet ver van de gang waren gezeten.

Een lid van dat troepje had hij dadelijk herkend, ofschoon hij met den rug naar hen toezat.

Het was Reginald Punch in hoogst eigen persoon.

Hij zat te eten alsof hij planken zaagde, en zwoegde met beide armen, voor overgebogen

Naast hem, halverwege met haar breeden rug naar Raffles en Charles toegewend, zat een zwaarlijvige vrouw, in een zijden toilet, dat haar aan alle kanten om het vette lichaam spande, en het rijk opgemaakte kapsel versierd met een aigrette, waardoor zij wel wat gelek op een arropaard.

Ook deze dame spande zich blijkbaar vreeselijk in, om den strijd met een schotel hors d'oeuvres glansrijk te winnen.

Zij had van alles tegelijk op haar bord geschept — sardines, olijven, stukjes kreeft en mayonnaise, uitjes, Noorsche ansjovis en andere lekkernijen, en prikte dat alles nu aan haar vork, of zij er een daggeld mee moest verdienen.

Aan den anderen kant van de tafel zaten twee meisjes in avondtoilet, ongeveer twintig jaar oud, de een hoogblond, de andere ravenzwart, de een met vergeet-me-niet-oogen, de andere met levendige, zwarte kijkers, de een een weinig gezet, de andere lenig als een riet.

Zij zaten zoo, dat Raffles en Charles hen juist in het gelaat konden zien.

Charles had nu ook reeds de spekslagersfamilie in het oog gekregen en zeide op zachten toon:

„Die dikke vrouw is de echtgenoot, de blonde jongedame is de dochter, Margret, en de zwarte is de pupil, Maud."

„Aangenaam kennis te maken," zeide Raffles op zachten toon, en met een lichte buiging in de richting van de ijverig etende echtelieden. „Het moet bepaald een vermaak zijn, een man van die soort te bestellen! Hij leent er zich opmerkelijk goed toe! Zie die man nu toch eens eten! Bederft hij niet de appetijt van iedereen, die genoodzaakt is, het aan te zien? Als de ongelukkige er voor betaald werd, kon hij niet harder zwoegen!"

„Ja, hij is er nog niet van op de hoogte, dat het dineeren een kunst is, die geleerd moet worden evengoed als tennissen, whisten of dansen!"

De beide meisjes, die blijkbaar beter op de hoogte waren van wat hors d'oeuvres eigenlijk zijn, zaten zwijgend te wachten, tot het echtpaar gereed zou zijn, en lieten intusschen hun bliken beschroomd door de volle zaal dwalen.

„Ik ben blij, dat vriend Punch met zijn rug naar ons toezit," zeide Raffles, nadat hij den kellner zijn bestelling had opgegeven. „Hij zou in staat zijn, naar ons toe te komen, en mij even joviaal de hand te drukken als hij het vanmiddag deed!"

Maar daarvoor had de ex-slager het blijkbaar veel te druk.

Hij had nu afgerekend met de hors d'oeuvres en viel nu met ijver aan op de andere schotels, welke de kellner juist met een vies gerimpelden neus voor de zonderlinge vraatzuchtigen had nedergezet.

Raffles keek een oogenblik geamuseerd naar het schouwspel en merkte toen zachtjes op:

„Het zal noodzakelijk zijn, dat wij daarginds de inrichting een weinig bestudeeren. Ik wilde wel, dat een van beiden daar zijn intrek kon nemen, tijdelijk natuurlijk, ten einde zich op de hoogte te stellen van de gewoonten van dien croesus.”

„Waarom zou je er niet eens eenvoudig een bezoek gaan brengen! De goede man heeft je immers uitgenoodigd!”

„Dat zal ook nog wel gebeuren — maar het is niet voldoende. Aan een visite hebben wij niet genoeg voor zulk een onderneming. Menschen van zijn soort die zooveel geld bijeen gegaard hebben, zijn er tamelijk bevreesd voor, het weder te verliezen, en nemen vele en velerlei maatregelen om het te beschermen. Die moet ik kennen, alvorens den slag te kunnen slaan. Ik moet weten, of de man gewend is veel geld in huis te hebben, zoodat het de moeite loont, zijn brandkast te openen, ik moet weten, of hij geen alarmsignalen gebruikt, in welke toestellen ik tot mijn leedwezen in den laatsten tijd groote verbeteringen moet constateeren, ik moet weten of hij er een waakhond op nahoudt, of een van die nijldige keffertjes, die veel erger zijn dan een woeste bloedhond, en die binnen enkele minuten een heel huis bijeen keffen, en zoo meer!”

„Ja, dan zou het wellicht het beste zijn, als een onzer daar een betrekking trachtte te krijgen. Op die ouderwetsche maar beproefde wijze kan men nog altijd het beste de plaatselijke gesteldheid opnemen. Het is jammer, dat je mij juist hebt opgedragen, een kleine reis naar het Noorden van Schotland te ondernemen in verband met je plannen, daar een sanatorium voor ziekelijke mijnwerkerskinderen te stichten!”

„Dat is waar ook!” hernam Raffles. „En dat mag niet worden uitgesteld, want er zijn nog meer liefhebbers voor den grond, waarop wij het oog hebben! Neen je moet daar bepaald heen! Nu, dan zal ik zelf mij wel aanbieden. Allicht is er een huisknecht of een chauffeur noodig. Een man van dien rijkdom zal er natuurlijk wel minstens een half dozijn bedienden op nahouden!”

„Elf, Edward!”

„Wel verbazend! Dan is hij wel heel groot behuisd!”

„Dat is hij ook! Hij bewoont een van de grootste huizen aan de Maida Vale, en je weet hoe groot de huizen daar zijn!”

Des te beter! Zooveel te meer kans heb ik, dat er een mannetje te weinig is!”

Raffles bleef een oogenblik zwijgend naar het groepje kijken en hernam toen.

„Die pupil van onzen man is waarlijk een mooi meisje. Hoe heet zij ook weer?”

„Maud — Maud Elfridge.”

„Juist! Waarom bloost zij opeens zoo? Waarom veinst zij eensklaps zooveel belangstelling voor de asperges op haar bord?”

„Daar passeert de jonge Prentice Gardner — die hen groet! Zou het daarom misschien zijn?”

„Best mogelijk! Dan heeft zijn voorbijgaan ook een bijzondere uitwerking op de dochter — haar naam?”

„Margret!”

„Ja juist — op de lieve, blonde Margret! Want ook zij wordt zoo rood als een pioenroos, hetgeen haar allerliefst staat. En onze vriend Gardner is een gelukkig man te noemen! Als twee lieve jonge meisjes zoo hevig blozen wanneer men voorbijgaat — dan pleit dat voor dien man.”

Op dat oogenblik was de jongeman die het onderwerp van de belangstelling van Charles en Raffles vormde, verder gegaan, en hij stond nu vlak naast het tafeltje der beide vrienden.

Toen pas zag hij hen, en kwam met een glimlach om de lippen naderbij.

Prentice Gardner was nog jong, hoogstens drie en twintig jaar, met een prettig, open gelaat en tintelende, donker blauwe oogen.

Hij was in rok en het kleedingstuk deed zijn slanke, gespierde gestalte goed uitkomen.

Raffles en Charles kenden hem van de Windsor Club, waar hij in den laatsten tijd echter zelden kwam, want hij had een groot gedeelte van het fortuin, hetwelk zijn vader hem niet lang geleden had nagelaten, in een eigen onderneming gestoken, die veel van zijn werkkraft vergde.

„Wat zwerft gij rond als een verdoolde ziel, mijn waarde Gardner?” vroeg Raffles, terwijl hij den jongen man de hand toestak. „Zoekt gij naar kennissen?”

„Ik had hier inderdaad een afspraak, Mylord — maar ik zie mijn man niet. Gij kent hem — Richard Fraser.”

„Ja, zeker!” antwoordde Raffles. „Werkt hij nog altijd even hard?”

„Te hard naar mijn zin, Mylord! Gij weet, dat ik hem dadelijk op de fabriek heb genomen, toen ik hoorde, dat hij afgestudeerd was. Hij is zeldzaam begaafd en buitengewoon ijverig! Als hij zoo voortgaat zal ik zijn salaris spoedig kunnen verhoogen — ha, ha — het is wel komiek, dat ik een ouden schoolkameraad op die wijze tot werkgever ben!”

„Nu hij had een slechteren kunnen treffen,” zeide Raffles op ernstigen toon. „Ik verneem, dat gij een soort communistisch stelsel op uw fabriek hebt ingevoerd?”

„Ja, Mylord — en ik kan slechts zeggen, dat ik er nog geen oogenblik spijt over gevoel! De werklieden gevoelen zich één met de fabriek, zij deelen in de winst, zij zetten hun beste beentje voor — en zoo strekt de nieuwe regeling tot aller welzijn!”

„Ik hoop, dat gij er steeds zoo over zult denken, mijn waarde Gardner!” hernam Raffles. „Maar nu zou ik u wel een vriendelijk verzoek willen doen — blijft hier niet te lang praten! Die dikzak daarginds, Reginald Punch, schijnt u te kennen, of ten minste doen de jonge dames in zijn gezelschap dat, en als de goede man omkijkt en u hier bij mij ziet, dan is hij in staat, met zijn servet om zijn vetten nek, hierheen te komen en een scène uit een klucht op te voeren!”

Prentice had even omgekeken en zeide nu glimlachend:

„Ja — hij is geen bijzonder prettig man. Maar hoe vindt gij zijn pupil?”

Raffles behoefde maar een enkelen blik op het gelaat van den jongen man te werpen om te weten, wat er in het gemoed van Gardner omging.

„Wel — het is een lief meisje, zou ik zeggen,” zeide hij droogjes. „Zij ziet er heel goed uit.”

„Niet waar?” kwam de jonge fabrikant, met een warmen klank in zijn stem.

„Maar hoe vindt gij nu de dochter, mijn

waarde?” vroeg Charles. „Is zij niet zeer bevallig?”

„O, zij is niet kwaad,” zeide Gardner met die onverschilligheid van den verliefde wiens geheele gemoed in beslag is genomen door een ander voorwerp.

„Niet kwaad?” riep Charles verontwaardigd uit. „Maar mijn hemel — zij is een schoonheid! En een schoonheid die waarschijnlijk een paar millioen zal meebrengen!”

„Dat laat mij volkomen koud, Charles,” zeide Prentice schouderophalend. „En Richard ook — daar ben ik zeker van!”

„Ah zoo — is je vriend Richard al zoover, dat hij dienaangaande een gevestigde overtuiging heeft?” hernam Charles lachend. „Nu, wij zullen je maar niet langer ophouden — je hart zal wel ergens anders heen trekken!”

„Mijn hart zeker — en als het daarvan alleen afhing...” zeide Prentice Gardner zuchtend. „Maar mijnheer Punch is in het geheel niet ingenomen met mijn communistische proefnemingen en bovendien — mijn fabriek is nog maar heel klein en als hij de kansen berekent van haar toekomst, dan moet hij wel tot de overtuiging komen dat die niet bijzonder groot zijn! Ik geloof, dat ik de plannen ken welke hij koestert met betrekking tot zijn dochter en zijn pupil — zij moeten beiden met millionairs huwen.”

En met deze woorden nam de jonge fabrikant afscheid van de twee vrienden.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

Raffles keek Prentice Gardner met een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat na toen hij weder terugkeerde en nogmaals beleefd den hoed afnam voor het gezin Punch.

„De meisjes geven een herhaling van de opvoering van zoeven,” zeide hij spottend. „Zij blozen om het hardst.”

„Ja, ik vrees hier voor een kleine tragedie, ik ben bang, dat zij beiden verliefd zijn op onzen vriend Prentice!” kwam Charles. „Als het maar goed afloopt!”

„Ik geef Margret in het geheel geen kans!” zeide Raffles schouderophalend. „Het is duidelijk, dat onze vriend Prentice zijn zinnen gezet heeft op Maud en ik geloof, dat hij er wel de man naar is, om zijn wil door te zetten.”

„Maar lieve hemel — wat is dat?” viel zoo hij zichzelf verschikt in de rede.

Er was wel reden toe, want Reginald Punch, die waarschijnlijk door zijn dochter, of door zijn vrouw in kennis was gesteld van het feit, dat Prentice Gardner een kort bezoek had gebracht aan het tafeltje van zijn nieuwen kennis, had het hoofd omgewend, Lord Aberdeen in het vizier gekregen en stond nu met veel gebaar op, na den schotel met hors d'oeuvres behoorlijk te hebben leeggegeten.

Hij veegde zijn mond af met zijn servet, dat nog steeds om zijn hals gebonden was, en kwam druk gebarend, terwijl hij reeds in de verte begon te schreeuwen, op Raffles toe.

„Zoo, Lord Aberdeen! Blij je te zien!” riep hij al op een afstand, en op vijftien passen van het tafeltje maakte hij reeds aanstalten om zijn hand uit te steken. „Verdikkeme — was toch bij ons komen zitten — hoe meer zielen hoe meer vreugd zeg ik maar! Je geneert je toch niet omdat ik millionair ben? Kom — dat is maar malligheid, hoor! Ik ben heelemaal niet trotsch, al ben ik nu boven Jan en ik ga graag met iedereen om — natuurlijk tot een zekeren zin!”

Aldus schreeuwende, tot groot vermaak van de omzittenden, had hij het tafeltje van Raffles bereikt en stak hem nu zijn roode, vleezige hand toe.

Als van ouds raakte Raffles eventjes met een vies gerimpelden neus, de vingertoppen van den voormaligen slager aan en zeide:

„Ik heb een klein gebrek, mijnheer Punch, dat is, dat ik het liefst met mijn vriend alleen dineer! Hoe gaat het overigens?”

„Wel, hoe gaat het met een man, die per dag vijfhonderd Pond Sterling heeft te verteren? Puikbest, natuurlijk, mijn goede heer! En hoe staat het met de ballot?”

„Ik vraag u versooning, mijnheer Punch, maar daarvan heb ik nog geen werk kunnen maken — de tijd was nog wel wat kort, dat moet gij toegeven! Ik beloof u echter, dat ik mijn best zal doen — nog hedenavond, nadat ik naar het „Criterium” ben geweest, spreek ik een groot aantal leden op de club en dan zal ik uw zaak bepleiten!”

„Gaat u naar het „Criterium”? Verdikkeme, dat treft!” riep de voormalige slager gulhartig uit. „Daar gaan wij ook juist heen! Rij met ons mee — geneer je niet — er is plaats zat in de auto!”

„Uw aanbod is zeer vriendelijk, mijnheer Punch, maar ik zal er geen gebruik van maken,” antwoordde Raffles met een flauw lachje. „Ik heb mijn eigen auto bij de hand.”

„Nu, het was van harte gemeend, hoor! Maar u komt ons in ieder geval morgen toch eens opzoeken om het resultaat van uwe besprekingen met de leden mee te deelen?”

„Ik hoop het waar te nemen, mijnheer Punch,” zeide Raffles maar zonder eenige geestdrift. „Zijt gij morgenmiddag om drie uur thuis?”

„O, voor goede vrienden ben ik altijd thuis, en vooral, als ik vooruit gewaarschuwd word! Bovendien heeft mijn vrouw morgen net haar

sjoer — en het zal mij hoogst aangenaam zijn, als u eens komt oploopen, Mylord! Zooals ik zeg — ik ben heelemaal niet eenkennig en al is u nou van de hooge adel — ik heb de centen, al zeg ik het zelf!”

En met deze verzekering, na een harden klap op zijn zak te hebben gegeven die werkelijk wel wat klonk als een buidel, gevuld met goudstukken, wuifde hij Zijne Lordschap en Charles Brand genadig toe en keerde naar zijn dames terug, trotsche blikken om zich heen werpend, teneinde zich te vergewissen, of men wel gezien had, dat hij met „een adellijken Hans” koek en ei was.”

Toen hij weer gezeten was en als uitgehongerd op een portie asperges aanviel, welke hij met mes en vork in kleine stukjes sneed, zeide Raffles sarcastisch:

„Ik geloof, dat er aan zijn elf bedienden nog één ontbreekt — een leeraar in de goede manieren!”

„Ja, die zou hem wel te pas komen! De man buldert als een dronken kaaiwerker en ik ben zeker, dat men hem op straat heeft kunnen hooren!”

Ook de toespelingen op zijn rijkdom zijn weinig bedekt en niet bepaald tactvol!” hernam Raffles glimlachend. „Goede hemel, mijn vingers jeuken om de brandkast van dien onbeschaafden kinkel tot de laatste penny leeg te halen!”

„Denk je er werkelijk morgen heen te gaan?”

„Natuurlijk, — en ik zou je wel willen vragen mij te vergezellen! Het is goed, als men van te voren het terrein van zijn werkzaamheden eens kan onderzoeken, dat bespaart moeite en tijd.”

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd door over het onderwerp, dat thans hun aandacht gevangen hield, maar intusschen hielden zij het groepje en ook Prentice Gardner goed in het oog.

De jonge fabrikant had eindelijk een leege plaats gevonden aan een klein tafeltje en vandaar wisselde hij voortdurend steelse blikken met Maud Elfridge.

Na eenigen tijd zeide Charles hoofdschuddend:

„Onze jonge vriend moet wel erg verliefd zijn! Ik heb hem al eens met zijn vork in de sauskom zien prikken, terwijl hij zijn blikken gevestigd hield op dat mooie, zwartlokkige jonge meisje en zoeven trachtte hij zijn peer met zijn servetring te schillen en de goede jongen scheen zich nog te verbazen, dat hem dit niet aanstonds gelukte!”

„Ik wensch hem het beste toe — dat is alles wat ik zeggen kan,” zeide Raffles. „Hij heeft

een hart van goud, hij werkt als een paard voor zijn moeder en zijn zuster en wat hij nu weer gedaan heeft voor zijn arbeiders, het moge dan slagen of niet, dat boezemt mij groote sympathie voor hem in! Ik vrees echter, dat hij hard zal moeten arbeiden, want het is mij bekend, dat de fabriek, welke zijn vader hem naliet, met een tamelijk hooge hypotheek bezwaard is en dat het kapitaal, dat hij zijn zoon schonk, hoogstens dertigduizend Pond Sterling bedroeg — en dat is zeker niet veel, als men zulke plannen wil verwezenlijken!”

„En toch acht ik hem er toe in staat — hij is energiek en wat hij zich voorneemt, dat volbrengt hij ook!”

De twee vrienden hadden nu hun maaltijd geëindigd en Raffles had den kellner verzocht zijn auto te laten voorkomen.

Het toeval wilde, dat Raffles en Charles bijna tegelijkertijd met de familie Punch de peristyle van het groote hotel bereikten, waar de twee auto's juist achter elkaar waren komen voorrijden.

„Is dat uw wagentje? Dat blauwe dingetje?” vroeg de ex-slager, wijzende op de prachtige Panhard-Limousine.

„Ja, mijnheer Punch,” antwoordde Raffles glimlachend. „Bevalt zij u nogal?”

„Een aardig wagentje — maar een beetje klein, zou ik zeggen!”

„Zeven plaatsen!” kwam Charles Brand glimlachend.

„Zeven! In mijn wagen kunnen gemakkelijk negen menschen zitten! Nu, ieder zijn meug, maar eerlijk gezegd vind ik mijn Rolls Royce mooier! En wat zegt u van het stel voorop? Chique kerels, hè?”

„Daarop let ik steeds minder, mijnheer Punch,” antwoordde Raffles. „Voor mij is de hoofdzaak, dat mijn chauffeur goed sturen kan, en ik word liever veilig door de straten van Londen gebracht door een man, die misschien niet heel zuiver geschoren is dan dat ik tot splinters word gereden door een heerschap dat een uur in den wind naar Patchouli ruikt!”

„Ik wilde, dat Mylord dat eens aan onzen chauffeur John zeide!” riep nu Margret lachend uit. „Want hij ruikt werkelijk naar Patchouli en hij kan ook niet sturen!”

„Dat zal mettertijd wel beter worden!” gromde haar vader, die niet kon velen, dat men een aanmerking op iets, wat hen toebehoorde, of waarover hij te zeggen had, maakte.

„Dan hoop ik alleen maar Papa, dat John er een beetje haast mee maakt, voor wij door hem zijn afgemaakt!” hernam Margret.

„Maar we praten hier maar — en ik stel u niet eens voor, Mylord!” riep Reginald Punch eensklaps uit. „Dit is moeder de vrouw, dit is mijn dochter Margret, daar heb je mijn pupil Maud Elfridge — dat is Mylord Aberdeen, meisjes en dat is zijn vriend, mijnheer Charles Brand! En nu geen omslag meer — u kruipt gezellig bij ons in de auto en wij tuffen lollig naar het Criterium!”

„Ik moet u waarlijk nog eens bedanken, mijnheer Punch, voor uw zoo hoffelijk aanbod,” zeide Raffles met een diepe buiging, „maar waarlijk — ik maak liever van mijn eigen auto gebruik.”

„U zult mij niet hooren aandringen, Mylord!” riep de voormalige slager luidruchtig. „Ieder zijn meug! Vrijheid, blijheid, — dat zeg ik maar! Tot morgen dan, Mylord!”

Raffles boog zoo diep, dat hij de dikke roode hand niet zag, die al weder door de lucht zwaaide, herhaalde deze buiging voor de dames en daalde met Charles de paar treden af, die naar de groote voorhal van het hotel leidden.

„Die man wordt werkelijk gevaarlijk!” zuchtte Raffles, terwijl hij zich achterover in de kussens liet vallen. „Ik hoop, dat alles spoedig achter den rug zal zijn!”

Den volgenden middag, omstreeks half drie stond de fraaie blauwe auto stil voor het groote huis in Maida Vale, hetwelk Reginald Punch een jaar geleden omstreeks gekocht had.

Het was op verren afstand duidelijk te onderscheiden, daar het sterk afstak bij de andere huizen, want het was nieuw geschilderd en alles, wat steen was, was geschuurd, zoodat het geheele gebouw er uitzag, alsof het zoeven was opgeleverd.

Raffles en Charles stapten uit en Henderson kreeg bevel binnen een half uur weder voor te rijden.

Een huisknecht opende de deur en zette verbaasde oogen op, toen hij, inplaats van de gewone luitjes, meest parvenu's, die den vriendenkring van den ex-slager plachten te vormen, twee waarlijke heeren zag binnen treden, en zijn verbazing groeide bijna tot ontsteltenis, toen hij den naam las op het visitekaartje, hetwelk de bezoeker hem ter hand stelde.

Buigend als een knipmes geleidde hij Raffles en Charles naar de ontvangkamer, bood hun stoelen aan en verliet het vertrek weder om haastig het bezoek te gaan aankondigen, terwijl hij iederen bediende, dien hij passeerde, haastig het ongeloofelijke nieuws toefluisterde — dat

Lord William Aberdeen op bezoek kwam bij Reginald Punch!

De huisknecht vond den heer des huizes in de biljartkamer. Hij was daar bezig in zijn hemdsmouwen, met een verbazend groote sigaar tusschen de lippen, met zichzelf een partijtje te spelen, en dat kostte hem inspanning genoeg, want zijn zwaarlijvigheid maakte hem het bukken moeilijk.

De bediende kondigde het hooge bezoek aan, maar Punch zeide nonchalant, zonder zijn sigaar uit den mond te nemen:

„Zeg maar, dat ik dadelijk kom. En ga eens met een kistje sigaren naar hen toe. Je kunt ook wel eens vragen, of hij een glas fijne port lust — of doe je zoo iets niet?”

De huisknecht schudde het hoofd en antwoordde met nauwelijks verholten spot:

„Het is in deffige huizen tenminste geen gebruik, mijnheer!”

„Nou, dan niet! Al die malle bereddering ook! Maar zelf kan ik het toch wel vragen?”

„Dat is een andere zaak, mijnheer!”

En de man vertrok, terwijl hij Punch bij zichzelf mompelde:

„Het is lastig om al die dingen te onthouden! Verdikkeme — ik had eigenlijk nooit met die hoogheid moeten beginnen! Mijn oude vrienden uit het kroegje op den hoek — dat zijn de ware! Daar kan ik tenminste nog eens hartig tegen vloeken en die worden niet kwaad, als je hen eens flink op den schouder klopt.”

Hij liet de ballen nog eenige keeren door elkaar rollen, zette toen de queue weg, schoot zijn jas aan en ging neuriënd de trappen af, om in de ontvangkamer zijn beide vrienden te verwelkomen.

„Zoo Mylord — dat is nog eens aardig van u, dat u woord heeft gehouden! En u ook, mijnheer Brand! Ga zitten — ga zitten! Neem er je gemak van! We hebben den tijd nietwaar? En wat zullen de heeren gebruiken? Een portje? Een glaasje advocaat? Een gewone ouderwetsche oude klare — zoo uit Holland geïmporteerd? Ik voor mij — geef mij maar zoo'n gewoon apeneutje, dat heb ik nog het liefst, en al die flauwe apothekersdrankjes, die kun je gerust voor je houden. Als ik een borrel drink, dan moet ik hem ook in mijn maag voelen — anders kon je net zoo goed schoon water drinken!”

„Ik verzoek u om onzentwille volstrekt geen moeite te doen, mijnheer Punch,” antwoordde Raffles, die al den tijd had gehad, de ruime vestibule, de ligging van eenige vertrekken en

de inrichting van de benedenste verdieping, voor zoover die tenminste in de vestibule zichtbaar was, goed in zich op te nemen.

„Neen, nu moet u geen kapsies maken, Mylord! Als je in mijn huis niet drinkt, dan weet ik, dat je een hekel aan mij hebt — en dat zou ik voor al het geld van de wereld niet willen! Maar kom eerst eens mee, dan breng ik je naar mijn vrouw en mijn dochter en mijn pupil — die zijn nu in de groote ontvangzaal en daar zul je eenvoudig van opkijken! Ik zeg je Mylord — daar kan de koning zelf vinger en duim naar aflikken! Allemaal echt verguldsel en fluweel van een guinje de meter! De meubelen zijn speciaal voor mij gemaakt! Nu u zult het zelf wel zien!”

En met deze woorden voerde Punch zijn beide bezoekers het vertrek uit en bracht hen langs de monumentale trap naar een breede gaanderij op de eerste verdieping gelegen, waarop een drietal deuren uitkwam.

Hij opende de middelste deur en nu stonden Raffles en Charles op den drempel van een zeer groot vertrek, dat met vijf ramen op den fraaien tuin uitzag en waarin overdadige, pronkerige weelde heerschte, — zwaar vergulde meubelen, schilderijen in opdringerige gouden lijsten, een parketvloer, een met engeltjes en wolken beschilderd plafond en zware fluweelen gordijnen voor de ramen.

Er bevonden zich een dertigtal personen in dit vertrek, voor het meerendeel dames en dadelijk liep Margret op Raffles toe en zeide:

„Dat moet ik u nog vertellen Mylord — u had het gisteren bij het goede eind. Het heeft maar een haar gescheeld, of John had ons de Theems ingereden! Van morgen wilde hij uitwijken voor een anderen wagen en hij deed dat zoo onhandig, dat hij bijna pardoes van de kade in het water was gereden.”

„Dat had ik op den eersten blik al gezien, Miss!” zeide Raffles langs zijn neus. „En wat is er met dat wonder van bekwaamheid gebeurd?”

„Wel, ik heb hem natuurlijk aanstonds weggestuurd!” antwoordde het jonge meisje. „Papa heeft hem een maand loon uitbetaald — hij is al weg!”

„Maar dat is lastig voor u Miss — want nu zit u zonder chauffeur.”

„O, er zal er zich spoedig genoeg een komen aanbieden, Mylord,” hernam Margret schouderophalend. „En allicht zal die even goed zijn als John met zijn verschrikkelijke parfums.”

„Dus hij parfumeerde zich werkelijk?” vroeg Charles glimlachend.

„Zeker, mijnheer Brand — om des te meer indruk te maken op ons kamermeisje!”

„En was zij er gevoelig voor?”

„Dat geloof ik haast niet, al goot onze chauffeur voortdurend meer van dat sterk riekende goedje over zich heen.”

Op dit oogenblik werd de deur weder geopend en er traden twee jonge mannen binnen, die aanstonds de vrouw des huizes gingen begroeten en zich toen onder de gasten mengden.

Raffles had hen aanstonds herkend, het waren Prentice Gardner en zijn eerste ingenieur Richard Fraser.

En in een oogwenk had Raffles het geheele kleine drama doorzien, het was maar al te duidelijk, dat Richard, een jonge, stoere knaap, met donker, krullend haar en een gebruid gelaat, smoorlijk verliefd was op de blonde Margret, die echter niet veel aandacht aan hem scheen te schenken.

Neen, zij hield zich liever bezig met Prentice, maar deze scheen op zijn beurt alleen maar oog te hebben voor de zwartlokkige Maud.

Raffles en Charles stonden sedert een paar minuten in een hoek van het vertrek, ieder met een glas uitnemenden port in de hand, toen Raffles zachtjes begon:

„Ik zou wel eens willen weten, waar dat op uit moet loopen! Ik geloof, dat hier een miniatuur drama in de lucht zit! De twee meisjes zijn beide verliefd op Prentice en de ongelukkige Richard is het op Margret, en blijkbaar zonder eenige kans op succes. Nu, de jongelui moeten dat maar onder elkaar uitmaken, het zal wel in orde komen!”

„Misschien doet het er veel toe, hoe de oude Punch denkt over Richard!”

„Maar Charles, hij denkt natuurlijk heelemaal niet over hem! Stel je voor een aankomend ingenieurtje aan een fabriek, die zwaar verhypothekerd is! Er zal heel wat moeten gebeuren, voor hij zijn dochter aan dien jongeman geeft!”

„Maar als zij werkelijk haar zinnen op hem gezet had, Edward, dan geloof ik niet, dat het haar vader veel zal baten, als hij er zich tegen verzette, want zij schijnt mij geen katje te zijn om zonder handschoenen aan te pakken en ik geloof wel, dat zij haar wil zal weten door te zetten!”

Maar daar kwam Punch op de beide heeren toestevenen en reeds in de verte riep hij:

„Dat had ik zoo waar bijna vergeten! Hoe staat het met de ballotage?”

„Ik ben er in geslaagd een groot aantal leden voor u te interesseeren, mijnheer Punch,”

antwoordde Raffles, „en ik geloof wel te mogen zeggen, dat uwe kansen niet kwaad staan.”

„Om u de waarheid te zeggen, had ik ook niet anders verwacht, maar intusschen wel bedankt ! Ik ga het goede nieuws dadelijk aan mijn vrouw vertellen.”

En de dikke ex-slager draafde weer weg.

Raffles zette zijn glas neer en wendde zich

tot Charles.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen toen hij zeide :

„Kom spoedig mee !”

„Wat wil je nu alweer weggaan ?”

„Ja Charles, maar ik kom over een half uur weer terug, maar dan als chauffeur.”

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

VERSCHILLENDE COMPLICATIES.

Een uur ongeveer, nadat Raffles en Charles het prachtige huis in Maida Vale hadden verlaten, belde er een man aan, krachtig gebouwd met een lichtgebruinde gelaatskleur, fraai donker haar en doordringende grijze oogen.

Het was Sir Raffles, die hier zijn nieuwe rol kwam vervullen.

Dezelfde huisknecht, die hem als Lord Aberdeen had ontvangen, opende de deur voor hem, maar de man zou eerder aan zijn eigen bestaan hebben getwijfeld, dan gelooven, dat deze eenvoudig gekleede jonge man en de statige Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

„Wat is er van uw dienst ?” vroeg hij.

„Ik kom mij aanbieden als chauffeur, mijnheer,” antwoordde Raffles. „Ik heb bij toeval gehoord, dat John zijn ontslag heeft gekregen, wegens een onhandigheid en als er nog niet in de vacature voorzien is, dan wil hem wel opvolgen ! Kan ik mijnheer soms even spreken ?

„Ik weet niet, of je daarvoor mijnheer moet hebben, laat ik maar liever even naar Miss Margret gaan ! Ik denk wel, dat zij er per slot van rekening over te beslissen zal hebben !”

„Doe wat het beste lijkt, ik zou het baantje graag willen hebben, het zal wel goed betaald worden denk ik !”

„Als je het krijgt, zul je je niet te beklagen hebben,” zeide de bediende droogjes. „Wacht maar even !”

Hij liet Raffles in de vestibule, sloot de deur, trad op de telefoon toe en sprak een oogenblik later met de dochter des Huizes.

Toen trad hij weder op den gewaanden chauffeur toe en zeide :

„Miss Margret komt aanstonds bij je.”

Een paar minuten later kwam het jonge meisje de trap afhuppelen, gekleed in een sierlijk wit costuumpje, dat haar alleraardigst stond.

De bezoekers van de jour waren zooeven heengegaan en zij had zich dadelijk verkleed, om

met haar nicht nog een wandeling te kunnen maken.

Zij kwam op den chauffeur toe, monsterde hem eenigen tijd en zeide toen met een tikje verbazing in haar stem :

„Is u chauffeur ?”

„Ja, Miss !”

„Neem het mij niet kwalijk, maar u ziet er eigenlijk wel wat te heerachtig uit !”

„Ik geloof ook, dat ik een heer ben, Miss,” zeide Raffles eenvoudig.

„Kunt gij goed sturen ?”

„Ik bestuur reeds een auto van het oogenblik af, dat zij werden uitgevonden, Miss !”

„Van welke merken hebt gij verstand ?”

„Er is geen enkel bekend merk, dat geheimen voor mij heeft, Miss !”

„Gij drukt u bijzonder beschaafd uit, gij hebt zeker een goede opvoeding gehad ?”

„Dat gaat vrijwel, Miss, ik ben niet altijd chauffeur geweest !” antwoordde Raffles kortaf.

„Zoudt gij eens een half uurtje op proef willen rijden ?”

„Met het grootste genoegen, Miss !”

„Hoe oud zijt gij ?

„Vier en dertig !”

„Getrouwd ?”

„Neen, Miss !”

„Maar gij zijt natuurlijk wel verloofd ?”

„Zou ik mogen weten, Miss, waarom gij dit denkt ?”

Het jonge meisje bloosde licht, toen zij aarzelend antwoordde :

„Och, zoo maar ! Zoudt gij eventueel dadelijk in dienst kunnen treden ?”

„Desnoods vandaag nog, Miss !”

„Kunt gij nu dadelijk even op proef rijden ?”

„Wanneer gij maar wilt !”

„Bij wien hebt gij het laatst gediend.

„Bij graaf Winchester te Leeds !”

„Hebt ge soms getuigschrift ?”

Inplaats van te antwoorden stak Raffles de

hand in den zak en overhandigde het jonge meisje een getuigschrift, dat hij voor zich zelf had opgesteld, want hij vervulde nu en dan inderdaad de rol van een zekeren graaf Winchester, die te Leeds woonde.

Margret las het korte stuk snel door en gaf het Raffles toen terug met de woorden:

„De graaf schijnt bijzonder tevreden over u te zijn geweest! Als uw proefrit ons voldoet, dan wordt gij aangenomen!”

„Ik meende eigenlijk Miss, dat ik deze zaak met mijnheer uw vader had moeten bespreken!”

„In dergelijke dingen doet mijn vader alles wat ik doe,” zeide het jonge meisje hooghartig.

„Ik wil u er echter op wijzen Miss, dat ik niet in livrei ben.”

„Wat kan mij dat schelen!” hernam Margret schouderophalend.

„Als het u niet inconvenieert, ik ben tot uw dienst!”

Margret wendde zich tot den huisknecht, die juist weder de vestibule binnentrad en zeide:

„Breng den man eens naar de garage, Harry! Gij zult daar vier wagens vinden,” zoo vervolgde zij, zich weder tot den gewaanden chauffeur wendend. „Neem de Rolls Royce, maar, die schijnt het moeilijkst bestuurbaar te zijn.”

Raffles boog zwijgend en verliet de vestibule, door den bediende voorgegaan.

Zij volgden een breede gang en daarop opende de bediende een glazen deur die op den tuin uitkwam.

En Raffles wist nu al zeer nauwkeurig, hoe de inrichting in dit gedeelte van het huis was, hij zou het nooit meer vergeten.

De garage was een tamelijk lomp, steenen gebouw, een soort groote steenen schuur, in een hoek van den grooten tuin, en die twee deuren had, een die op den tuin uitkwam, de tweede die naar de straat voerde.

Aan de tuinzijde was een soort pleintje van klinkersteen, bestemd om er de auto's te kunnen schoonmaken.

„Nu zult gij het wel kunnen vinden,” zeide de bediende. „Daar is de garage, de sleutels steken aan de binnenzijde op de deur.”

Raffles knikte den man toe, liep door den tuin, opende de deur van de garage en trad binnen.

Daar stonden vier auto's die hem reeds bekende vuurroode Rolls Royce, een kleinere toerwagen voor zeven personen van een Fransch merk, een grijsgelakte tweezitter, en een fraaie

sport-torpedo, een kostbare Lancia, die zeker bijzonder snel moest loopen.

Raffles bekeek de wagens met het oog van een kenner en daarop wijdde hij meer in het bijzonder zijn aandacht aan de Rolls Royce.

Het was, zooals reeds is opgemerkt, een bijzonder groote wagen, stellig geen zoogenaamde serie-wagen en op bestelling vervaardigd.

Er konden, met den chauffeur en den lakei mede gerekend, negen personen een plaats vinden.

Raffles keek naar het peilglas van den benzinehouder en zag dat deze nog bijna geheel gevuld was.

Maar de kleur en de substantie van de benzine kwamen hem een weinig verdacht voor.

Hij zocht naar een hevel en vond er een in den hoek van de garage.

Daarop hevelde hij wat van de vloeistof over, en reeds zijn geoeffend oog van chemicus zeide hem, dat de benzine sterk met water was aangevuld.

Hij wilde zich echter overtuigen, zocht en vond een procentagemeter, en bevond binnen enkele oogenblikken, dat de benzine met minstens de helft water was aangelengd.

„Een aardige jongen, die mijnheer John!” bromde Raffles voor zich heen, „als die tank was opgebruikt, dan zou de motor juist ongeveer bedorven zijn! Dat is zeker zijn wraak geweest wegens zijn ontslag! Als ik den jongeman tegenkom, zal ik hem toch eens zeggen, hoe ik over hem denk!”

Hij liet den benzinehouder geheel ledig loopen reinigde hem en vulde hem toen opnieuw met zuivere benzine uit de onaangebroke blikken, waarvan er een aantal in de groote muurkast stonden.

Daarop trok hij een stofjas aan, welke hij aan een spijker vond hangen, opende de vleugeldeuren die naar de straat voerden, nam achter het stuurwiel plaats en reed den wagen met een onberispelijken boog naar buiten.

Hij klom weer van den wagen, om de deuren te sluiten, stak den sleutel in zijn zak, en reed de auto tot voor de voordeur.

Margret en Maud, die zeker van achter een venster hadden uitgekeken, kwamen nu dadelijk naar buiten en de blondine zeide een weinig ongeduldig:

„Je bent lang weggebleven.... hoe heet je ook?”

„Buster, Miss! Percy Buster! U zult mij verontschuldigen, als ik u zeg, dat ik eerst den benzinehouder moest laten leegloopen en

weder vullen mijnheer. John had de benzine voor de helft met water aangelengd ! Daarmede waren wij dus waarschijnlijk niet ver gekomen en de motor was zeer zeker onherstelbaar bedorven."

„O, die schelm !” riep Maud verontwaardigd uit. „En is nu alles in orde, Buster ?”

Ja, Miss, u kunt instappen ! Waarheen zal ik u brengen ?”

Rijdt maar langs het Strand, en dan door de drukke straten naar Hyde-Park, dan kunnen wij oordeelen over je vaardigheid !”

De beide jonge dames stapten in, en Raffles bracht het gevaarte in beweging zoo zacht en geleidelijk, alsof hij een voortreffelijken wagen bestuurde, die slechts een vaardige hand behoefde om geruischloos en snel voort te glijden, en die dan uitnemend naar het stuur luisterde.

Met onnavolgbare handigheid loodste hij den zwaren wagen door het drukke gewoel van het Strand, en van de Oxford Street en in het Hyde-Park was hij eerst goed in zijn element.

Zonder schokken, zacht als een zeilboot op een kalme zee, reed de wagen over den breeden weg.

Hij week elegant voor andere voertuigen uit, zwênkte bevallig om de bochten, draaide en keerde, scheerde langs de grasranden, zoodat men er geen blad papier tusschen had kunnen krijgen, en kwam, telkens als hij even had moeten stilstaan, zonder geknars van den gangwissel, zonder een ruwen sprong, weder in beweging.

Margret en Maud, hoewel zij nog niet lang gewend waren, in eigen auto's te rijden, bemerkten toch aanstonds, dat zij tot dusverre nooit het ware genot van het auto rijden hadden gekend, de meesterhand had den wagen ontbroken, dat was alles !

En zij wisten, dat er nu een meester achter het stuurwiel zat.

Geruimen tijd hadden de beide meisjes zwijgend naast elkander gezeten, tot Maud op zachten toon begon :

„Die man heeft een merkwaardig fijn profiel, heb je dat ook gemerkt ?”

„Ja, hij heeft niets van het echte chauffeurs-type,” antwoordde Margret peinzend. „En het is gek, ik heb juist het gevoel, als hij zijn hoofd terzijde wendt alsof ik hem al eens eerder heb ontmoet, onder andere omstandigheden. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen waar of wanneer dat geweest zou kunnen zijn !”

„Misschien is hij niet altijd chauffeur geweest !” meende Maud.

„Dat zeide hij zelf reeds. Hij schijnt daar niet gaarne over te praten ! Nu, mij dunkt, dat de

hoofdzaak is, dat hij goed chauffeert ! En dat doet hij ! Ik heb nog nooit zoo heerlijk gereden, en hij gaat met den wagen om, alsof hij hem reeds jaren kent ! John klaagde altijd dat de auto zoo slecht naar het stuur luisterde.”

„En hij kon niet anders achter het stuurwiel zitten, als de wagen zijn eigendom was !” hernam Maud.

„Je spreekt wel met veel lof over hem, laat Prentice het maar niet hooren !” zeide Margret, scherper dan zij het misschien bedoeld had.

Maud kleurde hevig en wendde zich af.

Maar na eenige oogenblikken hernam zij :

„Waarom moeten wij toch altijd over hem twisten Margret ? Je weet, dat ik hem lief heb. Gun jij mij hem dan niet ?”

„Dat is de kwestie niet, maar je weet ook, dat ik hem liefheb ! Daarvan behoeven wij tegenover elkander geen geheim te maken !”

„Ja maar....,” stamelde Maud, „ik geloof werkelijk, Margret, zonder je te willen kwetsen...”

„Dat Prentice jou liefheeft en niet mij,” viel Margret haar op bitsen toon in de rede. „Dat heb je al eens meer verklaard, en, ik geloof het niet, ik wil het niet gelooven !”

„Och Margret, als je toch wat redelijker wilde zijn,” zeide Maud op klagenden toon. „Hoe kun je drie menschen, neen, vier, het leven veronaangenamen ! Heb je dan niet eens bemerkt, dat Richard Fraser smoorlijk verliefd op je is, en dat hij niets liever zal willen dan je trouwen ?”

„Dat is zoo verwonderlijk niet, een meisje dat een paar millioen mee krijgt !” riep Margret schamper uit.

„O, Margret, dat is slecht van je !” kwam Maud verontwaardigd. „Ik ben er van overtuigd, dat het Richard in het geheel niet om je geld te doen is !”

„Nu, ik ben dan van een andere meening !” hernam de dochter van den ex-slager snibbig. „En Richard zal moeite genoeg hebben, om mij van het tegendeel te overtuigen !”

„Foei hoe onaardig van je, zoo dat te denken !” hernam Maud, afkeurend het zwart gelokte hoofdje schuddend. „Richard, die de onbaatzuchtigheid zelf is !”

„Och toe, laten wij daar nu liever niet meer over spreken, wil je ?” kwam Margret ongeduldig. „Wij worden het daaromtrent toch nooit eens !”

„Zooals je wilt !” zeide Maud kortaf.

Onwillekeurig hadden de beide nichtjes hunne stemmen doen rijzen, en van hun gesprek was Raffles slechts weinig ontgaan.

Maar daarvan was niets te merken !

Hij zat nog altijd even kaarsrecht achter het stuurwiel en scheen alleen gedacht te hebben voor de andere auto's, die bij honderden langs den prachtigen rijweg snelden.

Bij de Serpentine bukte Margret zich voorover en riep hem toe :

„Nu maar weder naar huis, Buster !”

Raffles kwam met een beweging vol gratie even aan den rand van zijn pet, en reed bij de Marble Arch het park weder uit.

Een half uur later stond de auto voor de deur stil en bijna onmerkbaar was de overgang van rijden tot stilstaan geweest.

Raffles wipte snel op den grond, en opende het portier.

Met een onwillekeurig gebaar stak hij de hand uit, om de dames bij het uitstappen behulpzaam te zijn, maar dadelijk liet hij zijn arm weder langs zijn lichaam vallen, en stond als een soldaat in de houding.

„Je mag mij wel even helpen, Buster !” zeide Margret glimlachend. „De wagen is vrij hoog !”

Zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog, stak Raffles opnieuw de hand uit, en het jonge meisje maakte bij zich zelf de opmerking, dat de vingers gespierd en aristocratisch waren wat zelfs ondanks den bedekkenden handschoen te zien was.

Toen zij met een vlugge lichte sprong op den grond gewipt was, zeide zij :

„Je bent aangenomen, Buster ! Als je wilt, kun je morgen reeds in dienst komen !”

„Dank u Miss ! Ik kan er natuurlijk op rekenen dat mijnheer uw vader met uw beslissing genoeg neemt ?”

„Daarop geef ik je mijn woord ! Ik zou weleens willen zien, dat papa mij in die dingen dorst te weerstreven !” riep het jonge meisje trots.

„Dan zal ik zoo vrij zijn morgen om acht uur te komen, Miss !” hernam Raffles met een

buiging, alsof hij zich in een salon bevond.

De beide meisjes knikten den nieuw aangenomen chauffeur vriendelijk toe, en daarop ging Raffles de auto stallen.

Toen hij hiermede gereed was, en den wagen met een groot laken had bedekt, ging de deur aan de tuinzijde open en er verscheen een alleraardigst dienstmeisje, die hem eens nauwkeurig opnam en toen vroeg :

„Is u de nieuwe chauffeur ?”

„Ik heb het genoeg, lief kind !” antwoordde Raffles. „Maar ik verwonder mij, dat het bericht van mijn dienstneming reeds nu tot het bedien-denvertrek is doorgedrongen !”

„Wat je daar vertelt, is Grieksch voor me, dat gaat me te hoog, maar Miss Margret had het er over tegen Miss Maud, en ze praat soms nog al hard ! Je schijnt erg in den smaak te vallen, en nu ik je gezien heb, kan ik mij dat ook wel voorstellen.

„Zoo, jongedame, je maakt van je hart geen moordkuil,” hernam Raffles glimlachend. „Dat stel ik op prijs, ofschoon het den mensch menigmaal in een lastig parket kan brengen !”

„Dat gaat weer boven mijn begrip. Ik wou, dat je gewoon sprak ! Dan zullen wij vast goede vrienden worden !” hernam het dienstmeisje.

„Daar ben ik vast van overtuigd, lief kind,” zeide Raffles, maar in zijn stem klonk die overtuiging niet sterk door.

Het meisje keek hem een oogenblik onderzoekend aan, en vroeg toen eensklaps :

„Zeg eens heb je al een meisje ?”

„Je bent een beetje nieuwsgierig, kleintje. Maar als ik je een plezier kan doen met mijn antwoord, neen, ik heb nog géén meisje !”

„Zoo !”

Dat was alles wat zij zeide.

Daarop keerde zij zich op de hielen om, en verdween.

HOOFDSTUK V.

WAARIN AMOR EEN ROL SPEELT.

Precies op tijd was de nieuwe chauffeur den volgenden dag present!

Hij bleek dus ook al een man van de klok te zijn.

Het eerste wat hij te doen kreeg, was de uniform aanpassen van den vorigen chauffeur, die zoo smadelijk ontslagen was.

Deze bleek hem, nadat een kleermaker uit de buurt eenige kleine veranderingen had aangebracht, uitstekend te passen.

Intusschen maakte hij de auto's schoon, ruimde de garage op, die er uitzag „als een stal”, zooals de heer Punch zich uitliet en bestudeerde den achtergevel van het huis waar hij binnenkort hoopte zijn slag te kunnen slaan.

In den loop van den middag moest hij mevrouw Punch naar een tentoonstelling brengen en haar weder halen en na den eten wenschte Miss Margret een ritje te maken in de sporttorpedo.

Zij verscheen daartoe persoonlijk in de garage, waar Raffles juist bezig was, vol ijver het koperwerk van de groote auto te poetsen.

Een tijd lang keek zij dit werkje aan, en zeide toen:

„Het is vreemd, je doet je werk uitstekend, geloof ik, en toch heb ik het gevoel, alsof je eigenlijk in het geheel niet bent aangewezen voor zulken arbeid. Zeg mij eens, Buster, wat ben je eigenlijk vroeger geweest?”

„Van alles, Miss!” antwoordde Raffles, zonder van zijn werk op te zien. „Ik was rentmeester, goochelaar, degenslikker op kermissen, croupier aan de speelbank te Monte Carlo, exploitant van een kunstijsbaan te Brussel, bankier te New-York, mijnwerker, renpaarden-eigenaar, en nog heel wat meer!”

„Dan zal uw loopbaan wel heel interessant zijn?”

„O ja, uit een oogpunt van romantiek zeker, ik heb heele feuilletons beleefd, Miss!” antwoordde Raffles, steeds ijverig poetsend.

„O ik wist het wel, dat gij een heer waart geweest, en het nog zijt!” hernam het jonge meisje. „En, wat kwam ik u eigenlijk vragen! O ja, ik wilde wel een ritje maken door het Hyde-Park, als het niet te veel gevegd is!”

Nu pas richtte Raffles zich op en keek Margret verbaasd aan.

„Daarvoor betaalt uw vader mij toch Miss?” zeide hij toen. „Ik moet dag en nacht voor u gereed staan, dat is zoo duidelijk als wat.

„Hm., jawel, maar ik heb het gevoel...., nu, het doet er ook niet toe! Zorg dan, dat gij over tien minuten met de torpedo voor zijt!”

„Tot uw dienst, Miss!”

En precies tien minuten later stond de kleine wagen voor de deur van het groote huis stil.

Het was nog klaarlichte dag, en de lantaarns zouden nog lang niet behoeven te worden aangestoken.

Margret kwam naar buiten, thans geheel alleen.

Zij was bezig haar handschoenen dicht te knopen, en zij zag er waarlijk bevallig uit, in haar lang blauw laken costuum en den sierlijken witten hoed.

„Waarheen, Miss!” vroeg Raffles, die met de pet in de hand eerbiedig bij het portier stond te wachten.

„Rijdt maar eens naar het Regentspark!” beval Miss Margret. „Daar is het niet zoo vervelend druk als in het Hyde-Park op dit uur.”

Een buiging van den chauffeur en het jonge meisje stapte in de elegante auto.

Het fraaie wagentje stooft over den weg, en Margret genoot van den rit, zooals zij in langen tijd niet genoten had.

Nu en dan wierp zij een verstolen blik op den breedten rug van den eleganten chauffeur of op zijn profiel, als hij zich eens terzijde wendde.

En zij zag ook heel goed de blikken, welke de passerende dames en vrouwen op haar knappen chauffeur wierpen, en wat die blikken beteekenden, dat begreep zij met haar vrouwelijk instinct al te goed!

Het was inderdaad niet druk in het deftige park.

De schemering begon langzamerhand te vallen, en onder het dichte gebladerte van de eeuwenoude boomen heerschte reeds bijna duisternis.

Na een kwartier te hebben rondgereden, moest Raffles wel stoppen, daar er iets aan zijn lantaarns scheen te haperen.

En terwijl hij dat deed, kwam er, met de handen in de zakken, een verlopen type aanslenteren, die weinig meer geleet op den deftigen chauffeur John vroeger in dienst van Reginald Punch, en toch was hij het.

Hij droeg nu een colbert costuum, dat betere dagen had gekend, droeg een kaashoedje en kauwde op een eindje sigaar.

Met een cynisch gegrinnik bleef hij toekijken hoe Raffles bezig was.

Hij had blijkbaar dadelijk zijn vroegere meesteres en haar wagen herkend, en in zijn donkere oogen lag een blik vol haat.

„Zoo, zoo, hebben we al een nieuwen chauffeur?” vroeg hij op sarrenden toon. „Dat is geheel vlug, zal ook wel niet veel bijzonders zijn!”

Raffles was juist klaar en richtte zich langzaam op.

Hij keek den man zwijgend aan en toen met een half vragenden blik naar Miss Margret, die van haar kant ook in de vallende schemering haar voormaligen chauffeur had herkend.

„Ga dadelijk heen, John!” beval zij op den ouden, bevelenden toon, alsof de man nog in haar dienst was. Maar John barstte in een onbeschaamd lachen uit, en hernam:

„Ga heen, ga heen, denkt u soms, dat u mij nog commandeeren kunt? Neen dametje, het park is vrij, en ik zal staan waar ik verkies!”

Met eenige beperkingen dan toch!” zeide Raffles op zachten, maar vasten toon. „Dat wil zeggen, voor zoover ik het goedkeur!”

John keek alsof hij zijn ooren niet kon gelooven en kwam toen spottend, maar met een gevaarlijk licht in zijn zwarte oogen:

„Kijk, kijk! Trekt mijnheer de nieuwe chauffeur partij voor de mooie Miss? Och ja, zoo gaat dat! Als de chauffeur er niet al te

kwaad uitziert, en jong is.... dan....”

Maar verder kwam hij niet.

Raffles was met een sprong bij hem.

Zijn gelaat was bleek geworden onder het dunne laagje bruine schmink.

„Ellendeling!” was alles wat hij zeide.

Toen zette hij zich snel in positie, zijn rechtervuist maakte een bliksemsnelle beweging vooruit, en de lasteraar tuimelde eenige malen als een aangeschoten haas om en om, terwijl zijn hoedje rechts en zijn eindje sigaar links vloog en bleef toen bewegingloos liggen.

Het geheele voorval had niet langer dan eenige seconden geduurd.

Terwijl Raffles zijn totaal gescheurden rechter handschoen uittrok wendde hij zich tot Margret en zeide met gedempte stem, die volkomen rustig was:

„Ik vraag u verschooning, Miss, dat ik zoo oprad, maar ik kon niet anders. Gij hebt gehoord, wat die kerel zeide, en gij zult mij toestemmen, dat ik dat niet mocht laten passeeren! Onder ons chauffeurs kunnen wij nu eenmaal niet duelleeren en daarom doen wij het maar met onze vuisten!”

„Gij schijnt van de uwe een tamelijk goed gebruik te kunnen maken!” zeide Margret met een zenuwachtig lachje. „Zijt ge ook al bokser?”

„Ik ben kampioen van mijn gewest, Miss!” zeide Raffles kortaf. „Vindt gij goed, dat wij nu maar weer verder rijden?”

„Ja, rijdt spoedig naar huis! Maar, gij hebt dien man toch niet te erg toegetakeld?”

„Neen, Miss, zie maar, hij beweegt alweer! Hij zal van deze ontmoeting geen andere herinnering behouden dan een bloedneus en een blauwoog, en die genezen wel!”

En daarop nam Raffles weder achter het stuurwiel plaats en reed naar het huis in Maida Vale terug.

Margret had zich achterover in de kussens laten vallen, meer aangegrepen door het korte tafereeltje, dan zij zich zelf wel wilde bekennen.

Zij kon het tegenover zich zelf niet loochenen, hoe kort de nieuwe chauffeur ook in haar dienst was, zoo had hij toch een diepen indruk op haar gemaakt.

Zij wist, dat het onnatuurlijk was, en dat de wereld het ten scherpste zou afkeuren, omdat hij maar een chauffeur was, maar zijn ridderlijk gedrag, zijn geheele optreden, dat niets geleet op dat van zijn collega's, zijn beschaafde stem, dat alles had haar beïnvloed op een wijze, welke zij zelve nog niet begreep.

Een heer uit de fijnste kringen zou de belediging haar aangedaan door dien ellendigen

chauffeur niet afdoende en vlugger hebben kunnen wreken!

Het jonge meisje zeide geen woord, toen Raffles haar weder bij het uitstijgen behulpzaam was, maar knikte hem slechts vluchtig toe, terwijl zij het gelaat afwendde.

Raffles keek haar even na, haalde de schouders op, bracht de auto naar de garage en begaf zich daarop naar het bediendenvertrek, waar hij ongeveer het geheele personeel aantrof.

Het knappe dienstmeisje, Kitty genaamd, trad aanstonds op hem toe en zeide:

„Je bent lang uitgebleven met Miss Margret, leelijkerd!”

„Neem mij niet kwalijk, schoon kind, daaraan kon ik weinig doen!” zeide Raffles met een spottend lachje.

„En wat zou dat, als Miss Margret laat met hem uitblijft?” wilde de kamerbediende weten, een jongmensch met rossig haar en het gelaat van een kwaadaardig schaap, terwijl hij zich tot Kitty wendde.

„Mijn hemel, alweer een liefdétragedie!” bromde Raffles voor zich heen. „De jonge man kijkt, alsof hij het arme ding met huid en haar wil opeten. Sir Raffles, ik geloof, dat je er verstandig aan zult doen als je de zaken spoedig teneinde brengt want je bent bezig, je in een wespennest te steken.”

Spoedig zou het Raffles blijken, dat hij daarin maar al te goed ge zien had. . . .

Den volgenden dag kort na het ontbijt, omstreeks halftien, klingelde de telefoon in het bediendenvertrek, de buttler, die met Kitty juist in het vertrek aanwezig was, ging aan het toestel luisteren, hing het weder op en zeide:

„Ze wil alweer met hem uitrijden! Dat gaat een goed gangetje!”

„Dat zul je nu altijd zien!” riep Kitty nijdig, „de deftige dames pikken ons allemaal de knapste jongens voor den neus weg!”

„Pas jij maar op, dat Archibald je niet hoort!” riep de buttler op vermanenden toon. „Hij slaat je dood, als hij er achter komt, dat je een goed oogje hebt op Buster!”

„Wat? Dat konijn? Het is te gek om alleen te loopen!” riep Kitty schaterlachend. „Hij durft nog niet eens een vlieg doodslaan en ik ben zeker, dat hij tegen den muur zou opkruipen als Percy maar naar hem keek!”

„Wees jij verstandig, meisje, en houd je voorloopig wat op een afstand!” zei de buttler op strengen toon. „Al dat gevrij en geintrigeer

in de bediendenkamer, daar moet ik niets van hebben! Doen jullie dat buitenshuis als je verkiest! Trouwens, als ik mij niet vergis in Buster, dan moet hij van al jullie lonkjes en lieve lachjes niets hebben!”

„Leelijke oude brombeer,” riep Kitty toornig uit. „Kun je de zon weer niet in hetwater zien schijnen?”

„Ik wil je alleen maar nuttelooze moeite besparen, lief kind!” zeide de buttler bedaard. „Iedereen, die oogen in zijn hoofd heeft om te zien, zal het met mij eens zijn als ik zeg, dat de nieuwe chauffeur een ijne jongen is, die zich niet zal afgeven met dienstmeisjes!”

„Niets dan jalouzie van je! En je beleedigt me bovendien ook nog! Ben ik zoo'n tooverkol, dat ik geen kans meer zou hebben bij een knappen jongen?”

„Dat zegt niemand, liefje!” hernam de buttler met een suikerzoet lachje, „integendeel ik ben er van overtuigd, dat je maar een vinger hoeft uit te steken, om er dadelijk een vrijer aan te krijgen, alle vrijers, die je wilt, op Percy Buster na!”

„Je bent een nijdas, en ik wil niets meer van je weten!” riep Kitty kwaad uit, terwijl zij het vertrek uitsnelde.

Maar op de gang was zij bijna tegen Raffles aanbotst, die op weg was naar het bediendenvertrek.

„Neem mij niet kwalijk Miss, dat ik u zoo lomp tegen het lijf loop!” zeide Raffles op hoffelijken toon.

„O, dat mag jij wel doen!” zeide het dienstmeisje, terwijl zij Raffles met haar geheele gezicht toelachte.

Maar Raffles kwam hier nu eenmaal om heel andere dingen, dan om een amourette op touw te zetten met een dienstmeisje en daarom liet hem de toeschietelijkheid van het lieve kind zoo koud als ijs.

„Dat is heel vriendelijk van u, Miss en te gelegener tijd zal ik mij die woorden herinneren.

En met een lichte buiging ging hij voorbij, terwijl hij Kitty achterliet in een moeilijk te beschrijven toestand van verbazing en verontwaardiging.

„Ik geloof inderdaad dat de buttler gelijk heeft en dat hij van steen is!” mompelde zij voor zich heen. „Nu, wij zullen toch eens zien, wie aan het langste eind trekt. Als ik het er eenmaal op gezet heb om een man in mijn netten te lokken, dan moet het mij gelukken.”

„Buster, Miss Margret heeft naar je gevraagd,” zeide de butler, toen Raffles het vertrek was binnentreden.

„Wat verlangt zij van mij?”

„Zij wil een grooten toer maken met de Lancia.”

„Alleen?”

„Dat weet ik natuurlijk niet, dat zul je wel zien! Maak maar wat voort want zij is niet gewend om te wachten.”

Zuchtend begaf Raffles zich naar de garage want deze rijwoede van het jonge meisje, stuurde zijn plannen wel eenigzins in de war.

Hij was hier gekomen om de gewoonten van het huis nauwkeurig te bestudeeren, wanneer Miss Margret er op bleef staan, langdurig en talrijke ritjes te ondernemen.

Maar er was niets aan te doen, hij moest zich natuurlijk aan de bevelen houden.

En zoo bracht hij dus de sport-torpedo, welke hij blinkend had opgepoetst, weder naar buiten en wachtte voor de deur van het huis geduldig op de dingen, die komen zouden.

Hij behoefde echter niet lang te wachten, want reeds ging de deur open en Margret sprong opgewekt de stoep treden af.

„Alweer alleen!” bromde Raffles voor zich heen. „Waarom neemt zij nu bijvoorbeeld Richard Fraser niet een weinig mee op haar ritjes! Wat zou dat den goeden jongen gelukkig maken.”

Maar de gedachte van Margret Punch schenen op honderden mijlen afstand van Fraser te vertoeven! Zij kwam vroolijk op Raffles toe en zeide:

„Luister eens, Percy, wij gaan ver weg, naar Hendon of zoo, of ergens anders buiten aan de Theems! Je moet weten, dat ik zoo gaarne zelf zou leeren chauffeeren, maar met de vorige chauffeurs heb ik het nooit aangedurfd.”

„Ik zal gaarne tot uw dienst zijn, Miss Punch,” zeide Raffles op hoffelijken toon.

„Dienst! dienst! Jij praat altijd maar van dienst! Wil je het ook niet een weinig doen, om mij een genoeg te verschaffen?”

„Dat spreekt van zelf, Miss!” antwoordde Raffles koeltjes. „Maar houdt mij de opmerking ten goede, zou het misschien niet beter geweest zijn, als gij Miss Maud hadt meegenomen?”

Het jonge meisje keek Raffles strak aan en vroeg toen op zachten toon:

„Waarom?”

„Waarom? Laat ik u slechts herinneren aan het voorval gisteravond, dan kunt gij u zelf

antwoord op uw vraag geven.”

Maar Margret stampvoette driftig en antwoordde:

„Ik stoor mij niet aan de menschen, een oordeel van dat soort mij volkomen onverschillig!”

Dat is zeker een loffelijk beginsel, Miss, maar in sommige gevallen is het toch wel wat gevaarlijk ook!”

„Kort en goed, wilt gij alleen met mij rijden, of wilt gij het niet?”

„Mijn wil geldt hier niet, Miss, alleen de uwe! Wees zoo goed in te stappen!”

„Een merkwaardige chauffeur, dat is zeker! mompelde Margret, terwijl zij in de fraaie auto stapte.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats en de auto reed weg.

Maar toen hij nog eens terzijde keek, zag Raffles achter het tulen gordijn van een raam op de eerste verdieping het gelaat van Maud Elfridge en het was een heel vroolijk en opgewekt gelaat!

Het jonge meisje scheen het volstrekt niet erg te vinden, dat men haar had thuisgelaten, integendeel!

„Die kleine, egoïstische koppelaarster!” bromde Raffles voor zich heen. „Zij laat haar niet maar met mij uittrekken, zoo is er een kaper van de kust, denkt zij! O, die vrouwen! men zal ze nooit geheel leeren kennen!”

En met deze opmerking op de lippen, haalde Raffles den hefboom van den gangwissel over en op de tweede versnelling vloog het wagentje snel de breede Maida Vale af en langs de High Road.

Spoedig had hij een der noordelijke voorsteden van Londen bereikt, waar het nog zeer stil was en waar de breede, eenzame wegen van een prachtig, uitgestrekt park, een uitstekende gelegenheid boden, om er het chauffeeren te leeren.

Raffles liet de auto stilstaan, wendde zich half om en zeide op zijn gewonen zakelijken toon:

„Wanneer gij hier beginnen wilt met de lessen, Miss, ben ik tot uw beschikking.”

„Uitstekend, wat moet er dan gebeuren?”

„Gij moet, om te beginnen, op mijn plaats komen zitten!”

En met deze woorden steeg Raffles van de auto, opende het portier hielp het jonge meisje uitstappen en liet haar achter het stuurwiel plaats nemen.

Hij ging aan den linkerkant van haar zitten

en begon nu haar geduldig de werking van den motor uit te leggen.

En toen begonnen de lessen.

„Met deze kleine koperen handle op het stuurwiel regelt gij den gastoevoer, Miss, dat wil zeggen, door het meer omhoog te drukken maakt gij een rijker benzinemengsel, waarvan de ontploffingskracht dus grooter is. Hoe meer gij de handle naar beneden drukt, hoe meer lucht er met de benzine naar binnen dringt in den zuiger, en hoe armer het mengsel is, hoe zwakker dus de ontploffing, die den zuiger voor zich uitdrijft.”

Het jonge meisje luisterde aandachtig en trachtte dit alles vast te houden, wat nu nog zoo duister voor haar was.

„Door dezen anderen kleinen hefboom te verzetten, kunt gij, wat wij noemen, vóór-ontsteking geven, Miss, dat wil zeggen, de vonk springt dan een ondeelbaar oogenblik vroeger tusschen de beide einden van den platinadraad, die in het bovenste gedeelte van den cylinder uitmonden, en daardoor ontploft de fijn verstoven benzine nog vóór de zuiger den hoogsten stand heeft bereikt, waarvan het gevolg is, dat de ontploffing grooteren druk uitoefent op de oppervlakte van den zuiger. Zeg eens eerlijk, begrijpt gij nu alles, wat ik u daar uiteenzet?”

Te oordeelen naar de uitdrukking op het gelaat van het jonge meisje, had zij er volstrekt niets van begrepen.

Terwijl Raffles sprak, had zij hem bijna voortdurend aangekeken, terwijl haar vingers als werktuigelijk over het stuurwiel met zijn verschillende kleine hefboompjes dwaalden.

Er was een warme blos in haar wangen opgestegen, toen zij antwoordde:

„Om je de gulle waarheid te zeggen, Percy, het is mij alles nog een weinig duister!”

„En toch is het volstrekt noodig, Miss, dat gij de beteekenis van deze hefboompjes kent, anders zult gij nooit een auto kunnen besturen! Druk nu eens uw voet op het pedaal aan den linkerkant, neen pardon, dat is het pedaal niet, dat is mijn voet! Ik meen, dat kleine ding daar!”

„Ik heb het gedaan, Percy!”

„Nu hebt gij gedebrayeed!”

„Lieve hemel, en is dat erg gevaarlijk?”

„Volstrekt niet Miss,” antwoordde Raffles glimlachend, „het is vaak noodig om te debrayeen. Gij hebt nu, door het pedaal neer te drukken de kamwielen ingeschakeld, die de kracht van den motor overbrengen naar de achterwielen.”

„En wanneer moet ik op het pedaal trappen?”

„Wanneer gij den wagen in beweging wilt stellen.”

„En waarvoor dienen de hefboomen aan mijn rechterhand.

„Met dien eersten brengt gij den wagen in gang, voordat gij met den voet het pedaal hebt neergedrukt. Gij ziet in het halfronde stuk ijzer, waarin de hefboom zich beweegt, verschillende inkepingen, iedere inkeping is een versnelling! Wanneer gij den hefboom laat rusten in de eerste keep, loopt de wagen ook op de eerste versnelling, ongeveer tien kilometer in het uur. Brengt gij den hefboom in de tweede keep, dan hebt gij een nieuw tandwiel ingeschakeld, de versnelling wordt grooter, en de wagen loopt ongeveer vijf en twintig kilometer. Op de hoogste versnelling tenslotte kunt ge hem, door dien hefboom te verzetten, de auto vijftig kilometer en meer per uur laten halen.”

„Wat verbazend interessant!” riep Margret in oprechte bewondering uit.

Ja Miss, de moderne automobiel is een wonder van menschenlijke vindingrijkheid. En nu zullen wij eens overgaan tot het sturen zelf. Ik zal de auto langzaam in beweging brengen, en, als hij het goedvindt, het stuurwiel met u vasthouden. Denk er om, dat deze kleine wagens aan de minste beweging van het wiel dadelijk gehoorzamen.”

Raffles debrayeede en langzaam schoof de wagen vooruit, terwijl Margret krampachtig het stuurwiel in de kleine handen geklemd hield.

Raffles had zijn eigen handen half over de hare heengelegd, teneinde dadelijk te kunnen ingrijpen, als het noodig was.

De wagen slingerde natuurlijk sterk over den weg en Margret had spoedig een kleur van opwinding gekregen.

Na zoo ongeveer een half uur geoefend te hebben, ging het al heel wat beter.

Men had nu een eenzaam gelegen uitspanning bereikt en Margret riep uit:

„Ik ben moe geworden en heb dorst, Percy! Wij zullen iets gaan gebruiken.”

„Ik zal aanstonds iets voor u gaan halen, Miss!” zeide Raffles bedaard.

„Dat vraag ik je niet! Heb je me niet verstaan? Ik zeide: *wij* gaan iets gebruiken.”

„Maar Miss, dat past toch niet!”

„Ik weet niet of het wel of niet past, en dat kan mij ook niets schelen!” riep Margret driftig uit. „Ik ben maar de dochter van een slager,

als je het dan weten wilt, en ik sta volstrekt niet boven je, bedenk dat dan toch!"

„Pardon, Miss, uw papa is verscheidene malen millionnair!" hernam Raffles op rustigen toon. „Daardoor alleen reeds gaapt er een afgrond tusschen ons!"

„Dan spring ik over dien afgrond heen,"

riep Margret overmoedig uit.

En voor Raffles het verhinderen kon, had zij hem bij de hand gegrepen en trok hem nu haastig mede naar de boerderij, waar op het erf een aantal withouten tafeltjes met eenvoudige stoelen onder het dichte loover stonden.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES ALS ZEDEMEESTER.

Het was zeer stil hier buiten en slechts hoogst zelden raasde een motorfietser voorbij, terwijl nu en dan de schreden klonken van een landarbeider of van een boer, die van de markt kwam.

Uit het huis kwam een goedmoedige boerin, de handen aan haar boezelaar afvegend, die op het paar toeliep en vroeg :

„Wat zullen mijnheer en mevrouw drinken ? Een lekker glaasje melk ? Versch van de koe !”

Margret had hevig gebloed bij deze woorden, maar Raffles had zijn kalmte geen oogenblik verloren en antwoordde rustig :

„Ja goede vrouw, breng maar twee glazen melk.”

De dikke boerin slofte heen en toen zij uit hun gehoor was, zeide Raffles glimlachend :

„Die brave boerin scheen ons voor een degelijk gehuwd paar te verslijten ! Gij moet het maar niet kwalijk nemen, ik heb u immers vooruit gezegd, dat het verkeerd was, wat gij deed !”

„Gij zijt een vreeselijke zedepreker !” riep Margret half boos half lachend uit. „Gij zoudt het zeker vreeselijk gevonden hebben, als zij gelijk had gehad ?”

„Ik geloof dat ik het zeer aangenaam gevonden zou hebben, als zoiets denkbaar was !” antwoordde Raffles afgemeten.

„En gij acht het natuurlijk volkomen ondenkbaar ?”

„Volkomen, Miss !”

Margret keek Raffles eenige oogenblikken onderzoekend aan en barstte toen uit, met nauwelijks verholen hartstocht in haar stem :

„Waar zijt gij van gemaakt ? Zijt gij van steen ? Hebt gij dan in het geheel geen hart !” Zeg eens, hebt gij wel ooit liefgehad ?”

„Ja Miss, eens heb ik lief gehad !” antwoordde Raffles en zijn stem was plotseling zoo volkomen veranderd, dat Margret er van schrikte

en met een onwillekeurige beweging de kleine hand op zijn arm legde.

Zij keek nog even in het strakke, harde gelaat waarin de grijze oogen als het ware verzonken schenen en zeide toen op zachten toon :

„Neem mij niet kwalijk, ik ben onbescheiden geweest, ik heb u geen pijn willen doen, dat gelooft gij toch zeker wel ?”

„Ik geloof het Miss, maar laten wij er dan ook niet meer over praten, wat ik u verzoeken mag.

„En wilt gij mij ook niet zeggen wie gij zijt ?”

„Neen Miss, dat kan ik nu niet zeggen !”

„Speelt gij een rol ?”

„Misschien, vraag niet verder, later zult gij alles wel merken, en misschien niet tot uw vreugde !” voegde hij er op scherpen toon bij.

„Nog één ding, wat gij van mij denkt, raakt mij niet ! Zeg mij, of nooit uw hart weder zal openbloeien voor liefde ?”

„Ik weet het niet, Miss, ik geloof het niet !” antwoordde Raffles op korten toon. „Ik ben bijna zeker van niet !”

Het jonge meisje had langzaam hare hand teruggetrokken, die nog altijd op het donkerblauwe laken lag van de mouw van den man, die naast haar zat.

Zij was bleek geworden en haar lippen trilden, terwijl er een floers over hare oogen was gekomen.

De boerin kwam met de melk aandrigen en keek een weinig verbaasd van den een naar de ander.

Zij kon zich niet begrijpen, waarom die twee jonge menschen daar zoo stil en droef tegenover elkander zaten, en in de goedheid haars harten zeide zij ongeveer het domste, wat er in de egeven omstandigheden te zeggen viel :

„Kom mijnheer en mevrouw, drink maar eens een lekker glaasje melk, dan legt u het van zelf weer bij ! Op zoo'n mooien dag, een jong getrouwd paartje, dat zoo stil tegenover mekaar zit te koekeloeren, wel foei, wel foei !”

Toen slofte zij weer weg en was nog niet binnen, of Margret legde beide armen op tafel, liet er haar hoofd op vallen en barstte in een wild snikken uit.

En toen deed Raffles iets, wat hij in vele, vele jaren niet had gedaan, hij streelde zachtjes het blonde haar en zijn stem had een bijna teederen klank, toen hij sprak :

„Ik geloof dat ik weet, wat er nu in u omgaat Miss, maar gij moogt daaraan niet toe geven, dat moogt gij niet, verstaat gij ? Als gij maar wist, wie ik was, dan zoudt gij u schamen, diep schamen !”

Margret hief met een ruk het hoofd op, zoodat haar gloeiend gezichtje te zien kwam, en zeide toen, terwijl zij vermeed Raffles aan te zien :

„Wat moet gij wel van mij denken ! O, dat zoo iets mogelijk is ! Eergisteren was ik nog opgeruimd, en nu ! nu geloof ik, dat ik zou willen sterven !”

„Dat is een heel groot woord, Miss !” zeide Raffles ernstig. „Gij zijt nog zeer jong, gij bekijkt de dingen van een geheel ander standpunt als wij oudere menschen ! Later, niet heel veel later zelfs, zult gij u zelf bespotten over wat nu gebeurd is !”

Weer kwam een bevend handje tastend en zoekend over den arm van Raffles glijden.

En toen klonk een heesche, nauwelijks hoorbare stem :

„Ik weet, dat ik mij verachtelijk aanstel, ik weet, dat men het onvrouwelijk zal noemen, laf en onwaardig, maar ik kan niet anders, kunt gij mij niet lief hebben ?”

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar stond op, als had hij de vraag in het geheel niet gehoord en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn gelaat hard en koud als marmer.

Zijn stem klonk bijna zakelijk toen hij zeide :

„Wij zullen over deze aangelegenheid niet meer praten, Miss ! Ik herhaal, uw prille jeugd heeft u op een dwaalspoor gebracht ! Een man als ik dat zult gij spoedig ervaren, kan geen vrouw liefhebben, zijn leven wordt door andere dingen in beslag genomen ! Ik heb mij aan een andere taak gewijd en daarbij is voor een vrouw geen plaats ! Het moge hard klinken, maar het is de waarheid !”

„Is er een ander ?”

„Nee, dat zweer ik u !”

„Gij, gij vindt mij niet verachtelijk ?”

„Volstrekt niet, ik behoor niet tot die dwaze, kleingeestige menschen, die een vrouw het recht ontzeggen, openlijk voor haar gevoelens uit te komen ! Ik heb dit alles niet kunnen voorzien, anders zou ik zeker niet in dienst van uw vader

zijn getreden. Maar nu het zoover is, en nu het hiertoe moest komen, wilt gij mij nu toestaan, u een hartelijk gemeenden raad te geven ?”

„Wat zoudt gij mij nu nog kunnen raden ?” vroeg Margret, terwijl zij haar tranen droogde, en droef voor zich bleef zitten kijken.

„Dat zal ik u zeggen, Miss,” zeide Raffles, terwijl hij weder plaats nam. „Gij hebt u laten meeslepen door gevoelens, die onmogelijk duurzaam kunnen zijn, want daartoe zijn zij al te spoedig opgekomen, neen, laat mij uitspreken, wat ik u bidden mag ! Gij kunt toch zelf wel begrijpen, dat er nooit een duurzaam geluk zou kunnen ontstaan uit een zoo ongelijke verbintenis ! Maar, ik weet iemand anders, die u meer waardig zou zijn dan ik en die u innig liefheeft, die zijn leven voor u zou willen geven, die u het geheele leven door op de handen zou dragen !”

Margret was opgesprongen, maar Raffles trok haar met zachten dwang weder op den stoel terug en vervolgde :

„Gij zult natuurlijk zeggen, waarmee bemoeit deze knecht zich, maar ik wil mij nu eens niet als een knecht beschouwen, maar als een vriend, een vriend van vier of vijf dagen, want daarna . . . laten wij op de toekomst niet vooruit loopen ; gij weet wien ik bedoel ! Zijn naam behoef ik niet te noemen ! Hij is een brave edele man, met een hart als goud, en een man, die het ver zal brengen in de wereld ! Ik wil u geen pijn doen, maar de waarheid voor alles, gij hebt Prentice Gardner wel zeer spoedig vergeten. Gij zult het ook mij doen, daarvan ben ik zeker, en dan moge er alle plaats in uw hart overblijven voor Richard Fraser !”

„Ik zie nu wel, dat ik iedere hoop moet vaarwel zeggen, gij treedt als pleitbezorger op voor een anderen man,” zeide Margret op bitteren toon.

„Dat doe ik, omdat ik weet, dat hij het verdient en omdat hij u zoo innig liefheeft ! O, sluit toch uw hart niet voor die roepstem der liefde ! Van een wederzijdschen vriend weet ik dat gij niet eens zoo lang geleden niet onverschillig waart voor de betuigingen van Richard, gij hebt hem bitter, bitter verdriet gedaan, door uw houding zoo eensklaps te wijzigen.

„Hij wilde mij om mijn geld !” riep Margret uit.

„Dat is niet waar !” riep Raffles. „O, wat miskent gij hem ! Hij zou u liefhebben, al waart gij onbemiddeld, a, al waart gij een bedelares !”

„Bewijs mij dat !” barstte Margret uit. „Niet dat ik mij tot iets verbind, verre van dat, maar ik wil mij overtuigen, dat men mij destijds

bedrogen heeft !”

„Wie heeft u dat dan gezegd ?”

„Graaf Henry Cartwright !”

„Hij ?” riep Raffles met een verachtelijk lachje. „Dan is het spel al doorzien, die adellijke klaplooper heeft het zelf op uw millioenen voorzien, om er zijn blazoën mede te vergulden ! Dat verzeker ik u op eerewoord, en ik heb reden om zeker te zijn van mijn zaak ! O luister toch naar mij ! Wacht, daar valt mij iets in. Op de een of andere wijze kunt gij het wel laten voorkomen, alsof gij plotseling arm zijt geworden, het is een oude tooneeltruc, maar treft toch nog altijd doel ! Uw vader kan ongelukkig gespeculeerd hebben, u onterfd, wat weet ik ! De hoofdzaak is, dat Richard werkelijk gelooft, dat gij geen cent te wachten hebt ! Stel hem op de proef en ik weet zeker, dat hij haar glansrijk zal doorstaan !”

Margret scheen een oogenblik in diepe gedachten te zijn.

Nog éénmaal wendde zij den blik vol liefde naar den man, die haar nimmer zou kunnen toebehooren en toen stak zij hem de hand toe en zeide :

„Alleen omdat gij het verlangt, zal ik het doen ! Mijn droom is nu uitgedroomd !”

„Neen Miss, zij zal plaats maken, voor een betere werkelijkheid ! Nog slechts drie of vier dagen, en al zult gij mij dan zeker niet zegenen zoo zult gij mij toch beter begrijpen en mijn gedrag billijken ! En als het u een weinig tot

troost kan zijn, zoolang ik ben, wie ik ben, zal ik nimmer een andere vrouw liefhebben ! En beloof mij nu, dat gij de proef zult wagen.”

„En wie waarborgt mij dan, dat Richard niet wordt gewaarschuwd ?”

Raffles verbleekte en deed een stap achteruit, alsof hij een slag had ontvangen.

Toen zeide hij op gedempten toon :

„Dat wantrouwen heb ik in ieder geval niet verdiend, Miss ! Is het u niet voldoende, als ik u op mijn eerewoord verzeker, dat Richard Fraser het uit mijn mond nimmer vernemen zal.”

„Vergeef mij, mijnheer ! Ik weet niet, wat ik zeg ! Ik heb u diep gegriefd, natuurlijk vertrouwd ik u ten volle, en laten wij nu maar weer naar huis gaan, ik denk, dat gij mij het chauffeeren wel niet leeren zult !” voegde zij er op bitteren toon aan toe.

Raffles antwoordde niet, maar ging naar binnen, om de vertering te betalen, en voegde zich een oogenblik later bij het jonge meisje dat reeds in de auto had plaats genomen, maar thans op de voorbank.

„Neemt gij het mij niet kwalijk, als ik naast u kom zitten ?” vroeg zij op zachten toon. „Het zal wel voor de laatste maal zijn geweest.”

„Ik kan u niets kwalijk nemen, Miss, en daar heb ik zoo mijn bijzondere redenen voor,” antwoordde Raffles afgemeten.

Hij ging achter het stuurwiel zitten en snel reed de auto weder naar Londen terug, om een uur later stil te staan voor het groote heerenhuis.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLIX

CLYSMA No. 30
MAVRIDES R.
PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

EIND GOED, AL GOED.

Er waren een paar dagen verlopen, sedert het voorval had plaats gehad, in het vorig hoofdstuk beschreven.

Het was omstreeks twee uur in den middag van een verrukkelijken zomerdag, toen er gebeld werd aan de deur van het groote heerenhuis en Richard Fraser aan de bediende, die de deur opende, de vraag stelde, of Miss Margret thuis was en voor hem te spreken.

De bediende verwijderde zich, na den bezoeker in de kleine ontvangkamer te hebben gelaten en vijf minuten later ging de deur open en Margret trad binnen.

Haar gezichtje had een treurige uitdrukking en met een lusteloos gebaar stak zij den bezoeker de hand toe.

Daarop wees zij hem zwijgend een stoel, maar de jonge man nam niet plaats en zeide slechts :

„Luister eens Margret! Zoo kan het niet langer gaan! Ik wil met de deur in huis vallen. Je kent mijne gevoelens tegenover je, al heb je altijd gedaan alsof ik niet bestond en alsof je niet wist hoe innig lief ik je heb. Ik weet dat je schatrijk zult zijn, als eenmaal je vader komt te overlijden en dat heeft mij steeds teruggehouden om je te vragen, mijn vrouw te worden! Maar mijn liefde is sterker dan ik, ik kan je rijkdom niet meer als een beletsel aanvaarden, noem het laf, en baatzuchtig als je wilt, maar verhoor mijn smeekbede.”

Hij strekte de hand naar het jonge meisje

uit, dat bleek op dezelfde plek was blijven staan, en ging toen voort :

„Je weet, dat ik bij Prentice Gardner op de fabriek ben; eenige dagen geleden heb ik een kleine uitvinding gedaan, welke hij dadelijk van mij gekocht heeft en heeft hij ook mijn salaris verhoogd. Ik deel je dat mede, om je te laten zien, dat je het niet zoo kwaad bij mij zult hebben! Ik ben geen arme drommel meer, ik kan je vader met opgericht hoofd onder de oogen komen!”

Maar nu hief Margret de hand op, om hem met een gebaar het zwijgen op te leggen en zeide :

„Niet verder Richard! Je praat, alsof alles nog bij het oude was!”

„Bij het oude?” herhaalde Richard verwonderd. „Wat zou er dan veranderd zijn?”

„Niets anders, dan dat je je vergist, als je denkt, dat je tegen een dochter van een millionair praat! Ik zal je de waarheid zeggen, mijn vader heeft in den laatsten tijd zeer gewaagd gespeculeerd, er zijn eergisteren voor hem zeer noodlottige tijdingen gekomen uit New-York, en hij heeft verreweg het grootste gedeelte van zijn fortuin verloren! Wij zullen ons zeer aanzienlijk moeten bekrimpen, auto's en bedienden wegdoen dit huis verkoopen en ons veel kleiner gaan inrichten! Ik zelf moet...”

Maar zij kon niet verder spreken.

Met een juichkreet was Richard op haar toegesprongen en had haar aan zijn hart ge-

trokken, terwijl hij haar gelaat met kussen overdekte.

„Mijn lieveling!” riep hij uit. „Je had mij geen beter bericht kunnen brengen! Het spijt mij voor je vader, maar ik zou kunnen juichen, ik zou kunnen dansen, ik zou de heele wereld wel willen omhelzen, want nu, nu zul je mij toch wel niet meer weerstreven, nietwaar? Ik heb je lief, ik zal je op de handen dragen, en het doet mij alleen maar leed, dat je vader niet geheel zijn vermogen heeft verloren! En nu nog eens, Margret, wil je mijn vrouw worden?”

Er stonden tranen in de blauwe oogen van het meisje, toen zij zich langzaam uit de armen van den jongeman losmaakte.

„Hij had dus gelijk!” mompelde zij zachtjes voor zich heen.

En toen stak zij, door haar tranen heen glimlachend, Richard beide handen toe en zeide beschaamd fluisterend:

„Vergeef mij Dick, ik heb misschien verkeerd gedaan, ik heb je bedrogen. Er is niets waar van wat ik zoo even zeide!”

Richard keek haar hoofdschuddend aan en zeide verwijtend:

„O Margret, dat had je niet mogen doen, je hebt mij dus op de proef willen stellen?”

Het jonge meisje knikte, boog het hoofd en legde het toen vleiend aan de borst van den jongen man, terwijl zij verlegen met zijn horloge-ketting speelde.

„Ik zal het je maar vergeven, kleine lieveling, omdat ik je er mee gewonnen heb en omdat het tenminste een bewijs is, dat ik je nooit heelemaal onverschillig ben geweest, anders had je immers niet de moeite genomen tot deze kleine krijgslist! En nu gaan wij dadelijk naar je vader, ik denk toch wel niet, dat hij zijn toestemming zal weigeren?”

„Hij moest eens durven!” riep Margret op vastberaden toon.

„En zeg me nu eens meisje, hou je nu werkelijk niet een beetje van mij?”

Margret hief langzaam het hoofd op, keek den jongen man met haar zachte blauwe oogen een oogenblik aan, bloosde, en antwoordde toen:

„Ik geloof eigenlijk, dat ik altijd van je gehouden heb, Dick, maar ik was zoo'n romantische bakvisch, zie je, ik dacht, ik meende, maar dat alles is nu voorbij! Ik, ik houd veel van je!”

Juist op dat oogenblik werd er hard op de deur geklopt en met een verschrikt gebaar

nam Margret haar armen van den hals van den jongen man, maar toch bleef zij tegen hem aanleunen.

„Binnen!” zeide zij flauwtjes.

De deur ging open en de chauffeur stond op den drempel.

Zijn gelaat was onverstoort als steeds, toen hij de jongelieden daar bij elkander zag staan, in een houding, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

„Neem mij niet kwalijk Miss, wanneer ik stoor, het is half drie,” zeide hij op zijn gewone rustigen toon.

„Dat is waar ook!” riep Margret verschrikt uit. „Ik had eigenlijk een afspraak, Dick!”

„Kun je die niet laten loopen, kind?” vroeg Richard op dringenden toon.

„Ik weet niet, ik vrees...”

„Ik zou het maar laten loopen, Miss,” zeide de chauffeur kalm. „Gij hebt nu misschien belangrijker dingen te doen!”

„Geloof je werkelijk, Percy?” vroeg Margret terwijl zij Raffles een schuwen blik toewierp.

„Ik ben er vast van overtuigd, Miss!”

Richard had verwonderd naar de opmerkingen van den chauffeur geluisterd, maar zij strookten te zeer met zijn eigen wenschen, dan dat hij een aanmerking zou hebben gemaakt.

Integendeel, hij riep vroolijk uit:

„De chauffeur heeft honderd maal gelijk Margret! Die afspraak kun je later wel inhalen! Wij hebben nu andere dingen te doen! Buster zou ons bijvoorbeeld naar buiten kunnen rijden!”

„Neem me niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer Fraser,” vervolgde Raffles bedaard. „Maar gij chauffeert immers zelf?”

„Dat doe ik inderdaad!” antwoordde Richard verbluft.

„Welnu, waarom zoudt gij dan een chauffeur medenemen?”

Richard keek Margret vragend aan en zeide toen, half voor zich heen:

„Dat is al een heel eigenaardige chauffeur! Wat zeg jij er van, Margret?”

„Wel, wat hij daar zegt, klinkt niet eens zoo onverstandig!” riep het jonge meisje uit en een diepe blos steeg in haar wangen op, terwijl zij vermeed Raffles aan te zien.

„Nu, als je er zoo over denkt, ik behoef je zeker niet te zeggen, hoe mijn meening dien-aangaande is!” riep Richard vroolijk uit. „Staat de auto voor?”

„Ja, mijnheer Fraser!” antwoordde Raffles.

„Dan zullen wij eerst even naar je vader

gaan, de kwestie van tien minuten, Margret! Alles zal in orde komen en wij gaan een heerlijken rijtoer maken! Prentice heeft mij, voor het geval dat ik slagen mocht, den geheelen dag vrijaf gegeven!"

"Wilt gij mij veroorloven de eerste te zijn die u beiden gelukwenscht?" vroeg Raffles, zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok.

"Maar voor den drommel, is Buster een gedachtenlezer?" riep Richard lachend uit. "Zullen wij het hem toestaan, Margret?"

Het jonge meisje antwoordde niet, maar stak Raffles zwijgend de hand toe, en tot stomme verbazing van den jongen ingenieur drukte de chauffeur er een kus op, zooals een prins het ten hove niet galanter en eerbiediger had kunnen doen.

"Ik wensch u geluk, mijnheer Fraser," vervolgde Raffles, nadat hij zich weder had opgericht. "En ik ben zeker, dat gij beiden gelukkig zult worden! De auto staat voor de deur, ik zal er bij wachten, tot gij komt!"

En daarmee verdween hij, terwijl de beide jongelieden het vertrek verlieten en de trap opsnelen naar de werkkamer van den voormaligen slager, een groot vertrek, waar van alles gedaan werd, behalve werken.

Raffles vatte intusschen post bij de sporttorpedo en wachtte daar op de komst van de beide jongelieden, die hij door zijn eenvoudige truc zoo gelukkig vereenigd had.

Hij stond daar nog geen vijf minuten, of er kwam een huurauto aanrijden, waaruit Pentrice Gardner stapte.

De jonge man droeg een deftig visitetoilet en meesmuilend bromde Raffles voor zich heen:

"Dat is waarschijnlijk nummer twee! Het zal hier vandaag een drukke dag worden voor mijn vriend Punch, in meer dan één opzicht! Ja, het zal een dag worden, die hem zal heugen!"

Prentice nam nauwelijks notitie van den chauffeur, die daar stond te wachten, maar ging haastig het huis binnen en nu zag Raffles, dat hij met een grooten ruiker gewapend was.

"Die komt natuurlijk om de hand van Maud vragen!" mompelde Raffles. "Het lijkt wel een blijspel van Shakespeare, naar omstandigheden gemoderniseerd. Het zou „Midzomernacht" kunnen heeten. De rol van Puck zou dan mij te beurt zijn gevallen, maar ik maak er een ander slot aan dan de Zwaan van de Avon deed."

Maar Raffles moest veel langer wachten dan tien minuten, want het scheen daarbinnen,

een heele vergadering te zijn geworden. Hij wierp een blik op den voorgevel van het huis en nu en dan zag hij de beide jonge meisjes snel voorbij trippelen.

Maar na een half uur kwam er toch een klein groepje naar buiten, Prentice met Maud, Richard met Margret, gearmd en druk opgewekt babbelend.

"Ik heb het wel gezegd, dat het vrouwenhart spoedig kan vergeten!" bromde Raffles voor zich heen. "Maar wie weet wat er gebeurd zou zijn, als Percy Buster eens een gevoelig en week gemoed had gehad."

De vier jongelieden hadden nu de auto bereikt, waarnaast de chauffeur in volkomen correcte houding stond en Margret riep uit:

"Daar zijn wij, Percy! Wij gaan rijden!"

Raffles maakte plaats, Richard ging achter het stuurwiel zitten en de dochter van Reginald Punch nam naast hem plaats.

Zij wuifden de achterblijvenden vroolijk toe en toen schoot de auto snel weg.

Daarop wendde Maud zich tot den chauffeur en zeide:

"Wil je zoo goed zijn, Percy, even den tweezitter hier te brengen?"

"Tot uw dienst, Miss!"

En Raffles begaf zich haastig naar de garage en haalde er het aardige sportwagentje voor twee personen uit.

Een paar minuten later reed het tweede paartje er mede weg.

Raffles keek hen een oogenblik na en mompelde voor zich heen:

"Vier gelukkige menschen. Als zij het nu maar blijven, dat hoop ik van harte voor hen, want werkelijk, ik ben veel van hen gaan houden. Wat hun vader betreft, die boezemt mij minder belang in en ik zal hem zonder het minste gewetensbezwaar zooveel mogelijk geld aftappen!"

En met dit voornemen beziel, ging Raffles het huis weder binnen langs de tuinzijde.

Hij had de weinige dagen van zijn aanwezigheid goed besteed en de inrichting van het huis had volstrekt geen geheimen meer voor hem.

Hij wist dat de reusachtige brandkast in de werkkamer stond en dat die steeds goed gevuld was, hij wist op een prik na, waar alle bedienden sliepen, en de ligging van de slaapkamer van den heer des huizes.

Hij had Charles gewaarschuwd en hij wist, dat deze nauwkeurig op den afgesproken tijd op zijn post zou zijn.

Het was zeer laat in den middag en het diner-
uur had eigenlijk reeds geslagen, toen de beide
paartjes bijna tegelijk van hun rijtoer terug-
keerden, blozend en gelukkig.

Raffles nam de auto's in ontvangst, met het
zelfde onbewogen gelaat van altijd, maakte ze
schoon en stalde ze, waarop hij de deuren van de
garage zorgvuldig sloot.

Hij gebruikte het middagmaal in het bedien-
denvertrek in gezelschap van alle andere
bedienden.

Kitty had een plaatsje naast hem weten te
veroveren en deed aanhalig, tot groote woede
van „het schaap”, maar Raffles at rustig verder
en tegen het dessert stond hij op en zeide :

„Aan al degenen, die er belang in stellen,
deel ik even mede, dat ik mij hedenmiddag
verloofd heb met een winkeljuffrouw !”

Kitty slaakte een kreet, overwoog een oogen-
blik, of zij flauw zou vallen, zooals zij het
vroeger hare meesteressen wel eens had zien
doen, maar bedacht zich en vloog pardoos
„het schaap” om den hals, terwijl zij met de
vingers tegen Raffles knipte.

„Dat is drie !” bromde Raffles binnensmonds.
„Nu is alles in orde, en nu begint voor mij de
hoofdzaak !”

Hij moest dien avond nog het echtpaar
Punch naar een schouwburg en terug brengen,
maar om half één in den nacht was iedereen in
het groote huis ter ruste gegaan, iedereen,
behalve Raffles.

Hij wachtte tot één uur in het kleine kamertje
boven de garage, daalde toen voorzichtig de
trap af, opende de deur van de garage, liep
haastig door den tuin, en volgde den achter-
gevel tot hij onder de vensters van de werk-
kamer stond.

Hij bleef een oogenblik luisterend staan en
zette toen, zonder eenig gerucht te maken,
de ladder, die hij had medegenomen, tegen het
balcon, dat zich voor twee der ramen bevond.

Hij klom er als een kat bovenop, en behoefde
nu niet anders te doen, dan een der raamdeuren
open te duwen, want hij had het dienzelfden
avond reeds op een kier gezet.

Hij trok de gordijnen dicht en maakte licht.

In een hoek stond de geweldige brandkast,
een zeer zwaar meubel, dat menigen inbreker
zou hebben afgeschrikt.

Maar Raffles was niet de eerste de beste, en
hij toog dadelijk aan den arbeid.

Hij had zijn instrumenten mede gebracht,
aan zijn eigen vindingrijkheid ontsproten en

koppelde nu aan de gewone huisleiding, door
middel van een stopcontact, een electrisch toe-
stel, met behulp waarvan hij een vlam kon
ontwikkelen van een ongeloofelijke hitte, die
zelfs het hardste staal binnen korten tijd deed
smelten als boter op een gasvlam.

Hij wapende zijn handen met dikke gummi-
handschoenen, bracht de verbinding tot stand,
beschermd zijn oogen met een bril met zwarte
glazen, en een oogenblik daarna speelde een
verblindend witte vlam op den zijwand van
de kast.

Het duurde een half uur, voor de hitte van
de vlam groot genoeg was, maar toen druppelde
ook het metaal van de kast, als groote water-
tranen, langs den wand en een kwartier later
had hij een gat gemaakt, zoo groot als een vuist.

Maar hij zette den arbeid voort en na verloop
van nog een half uur was de opening bijna vier
vierkante decimeters groot geworden.

Raffles kon er nu gemakkelijk den geheelen
arm insteken, dien hij met een soort mouw tegen
het nog gloeiend heete metaal beschermd en
daarop begon de inzameling van den buit,
effecten, pakjes bankbiljetten, goudgeld, en
andere zaken van waarde.

Ofschoon Raffles zich niet den tijd gunde
alles na te tellen, zoo bemerkte hij tot zijn
voldoening, dat hij voor minstens veertig-
duizend Pond Sterling in de groote tasch had
geborgen, welke hij bij zich droeg.

Hij sloot ze, doofde het licht, na zijne in-
strumenten bij zich te hebben gestoken, klom
van het balcon weder op de ladder, ging door
den tuin de garage binnen en opende zachtjes
de deuren, die op de straat uitkwamen.

Daar stond een kleine, maar zeer snelle auto
te wachten, en Charles zat achter het stuurwiel.

Een korte, krachtige handdruk, en de auto
snelde in de duisternis weg.

Het was toen half vier in den nacht....

Den volgenden morgen, een oogenblik nadat
de diefstal ontdekt was, ontving Margret een
briefje van den volgenden inhoud, met krachtige
hand geschreven :

Waarde Miss Margret !

Gij ziet nu, dat ik gelijk had, toen ik u
eenige dagen geleden zeide, dat niet alles
goud is, wat er blinkt !

Ik ben zoo vrij geweest uw vader te bestelen
voor een bedrag van 43.993 Pond Sterling
en nog een kleinigheid.

Het zou dus wel wat vreemd zijn geweest
wanneer uw voornemens eens tot uitvoering
waren gekomen!

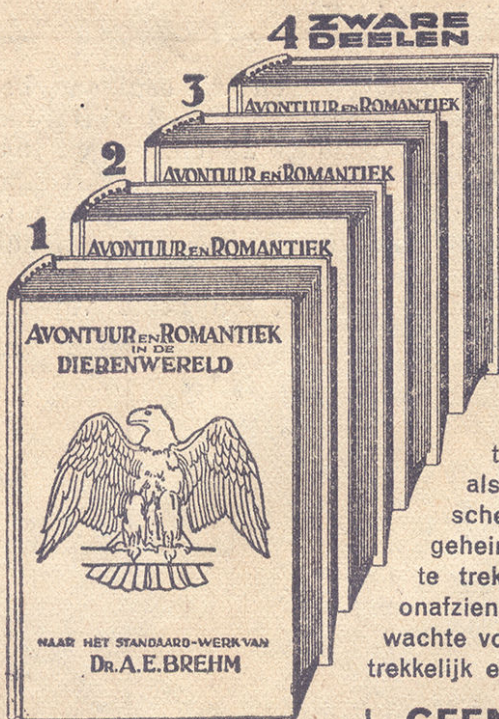
Vergeef mij de kleine teleurstelling, die

ik u wellicht veroorzaak, maar geloof mij,
bij voortduring,

Uw onderdanige en toegenegen dienaar,
JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat:

DEMON OPIUM.

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK

MAAR uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dierkundige

Dr. A. E. BREHM

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen:

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties Rijk vertelmateriaal voor de scholen Gezellige boeken Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo!

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keorraad) en Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave:

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50
{ tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. L.L.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten

200 foto's
250 teekeningen

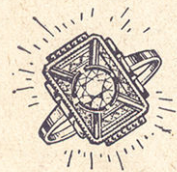

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHTE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

CLYSMA No. 30	NORTH STATE
MAVRIDES ROYAL	GOLD DOLLAR
CLIX	PIRATE
BRISTOL	FLAG (10 STUKS)

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 B O N
GRATIS PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uwringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad L 38

Te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS